

**Evandeoske
aktivnosti**

Misionska poruka 2014

I tromesečje

1. Subota, 04. januar 2014.

Upotrebite resurse koje imate

U 12:55 kroz zvučnike Stanice službe leta na poluostrvu Kenaji na Aljasci začuo se signal za pomoć. Jedan očajni pilot Pajpera 22, malog aviona sa jednim motorom, shvatio je da mu je nestalo goriva i pripremio se na prinudno sletanje u vode zaliva Kuk.

U avionu se nalazilo četvoro ljudi, dve odrasle osobe i dve devojčice, stare 11 i 12 godina. Poleteli su dva sata ranije iz Port Alsvorta, malog mesta na južnoj obali jezera Klark, leteći za Soldotnu, udaljenu oko 225 kilometara. U normalnim uslovima to bi bio rutinski let; ipak, kombinacija oštrog čeonog vetra i prazan rezervoar za gorivo izazvali su smrtonosnu situaciju.

Kada je čuo registracioni broj aviona, kontrolor vazdušnog saobraćaja shvatio je da je njegova kćerka jedna od mladih putnica u avionu. Očajan, učinio je sve što je mogao kako bi pomogao pilotu; ali je transmisija iznenada prekinuta. Avion se srušio u ledenu vodu. Četiri helikoptera počela su da pretražuju područje gde su očekivali da će pronaći letelicu i njene putnike, nekoliko minuta posle poziva u pomoć, ali nisu našli ostatke aviona, kao ni preživjele. Avion nije imao ni opremu za preživljavanje u vodi, ostavljajući tako svoje putnike sa malo mogućnosti za spasavanje. Ledeno hladni zaliv Kuk, sa nepredvidljivim glečerskim strujama, spada među najopasnije vode na svetu. Može za nekoliko trenutaka da uzme život, a toga dana uzeo je četiri.

Iz razloga koji nikada nećemo saznati, pilot tog nesrećnog aviona izabrao je da resurse koji su mu bili na raspolaganju ne upotrebi. Nije imao dovoljno goriva. Nije imao opremu za preživljavanje. Možda nije odvojio vreme da čuje vremensku prognozu za taj dan. O čemu god da se radi, nije upotrebio resurse koji su mu bili na raspolaganju i posledice su bile fatalne.

Pitam se koliko je mnogo drugih ljudi umrlo sasvim bespotrebno kao ovo četvoro? Zato što neko nije upotrebio resurse koji su mu bili na raspolaganju. Takođe se pitam koliko je ljudi umrlo bez Isusa – duhovno govoreći, zato što su drugi bili loši pristavi i nisu iskoristili resurse koje im je Bog stavio na raspolaganje.

Mudra upotreba svojih resursa je ozbiljan posao, a Božja je volja da mu posvetimo ozbiljnu pažnju. To zahteva da imamo ispravnu perspektivu o našim resursima a to je moguće samo ako imamo ispravan fokus na izvor naših sredstava.

2. subota, 11. januar 2014.

Stalno napredovanje

Da li ste nekada umorni? Obeshrabreni? Iscrpljeni? Naravno da jeste. To se ponekada događa svim hrišćanima. Evo stiha koji može da vam pomogne kada osećate da previše radite, a da vas premalo cene: *»Zato, braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, napredujte jednako u delu Gospodnjem znajući da trud vaš nije uzalud pred Gospodom.«* (1. Kor 15,58)

Braćo moja ljubazna. Apostol Pavle vam se obraća kao porodici – braći i sestrama. Hrišćani su deo porodice koja se duboko stara za druge. Crkva je vidljivo izražavanje te brižne ljubavi. Iako se ponekad osećate kao da ste sami, vi pripadate Božjoj porodici.

Budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti. Sva moja deca, kada su imala devet ili deset godina, dobila su ono što smo moja supruga i ja nazivali *»bolest tapkanja«*. Tapkali bi prstima po stolu, mahali nogama i udarali stopalima. Neprestano kretanje. Nikada nisu mogli da se smire. To može da izludi roditelje. *»Budite tvrdi«, znači »budite stabilni«, »budite čvrsti«*. Grčka reč ukazuje na sedenje u stolici umesto na hodanje unokolo – *»fiksirani.«*

Ne dajte se pomaknuti znači »ne pomeriti sa mesta.« Možda su vas ljudi nazvali »tvrdoglavima«. Možete tvrdoglavo da se protivite Božjoj volji, ali to nije dobro. A možete tvrdoglavo da budete posvećeni Bogu, tako da okolnosti i ljudi ne mogu da vas odvoje od Njega i to je dobro. To se naziva vernošću, istrajnošću.

Napredujte jednako u delu Gospodnjem. Reč koja se prevodi kao »napredujte jednako« znači »izobilno«, »prevazilaženje nekog određeneog broja ili mere«, »prekomerno i iznad svega.« Neki ljudi čine ono što se očekuje od njih. Drugi, iz ljubavi, prelaze sve granice. Njihov život se preliva i pretiče. »Čineći šta«, pitate vi. Odgovor je delo Gospodnje. Delo? Posao? To baš i nije dobra reč, možda ćete reći. »Radim pet ili šest dana sedmično. Kada dođem kući, hoću da se odmorim.« To je razumljivo.

Da li ste ikada videli neradnike na poslu? Znaite, ljude koji urade minimum i to samo zato što im šef gleda preko ramena? A ko strada zbog toga? Vi i ostali vredni radnici.

Božji posao je sličan. Evo nekoliko načina na koje obavljate Njegovo delo, izgrađujete Njegovo carstvo ovde na zemlji: učite svoju decu o Isusu kod kuće i u subotnoj školi, služite subotom kao redar ili član hora, ohrabrujete vernike koji su neraspoloženi, pripremate obrok za porodicu u kojoj je jedan roditelj bolestan. Crkva je brižno telo, ali kada neradnici ne urade svoj deo posla, taj teret pada na druge.

Ovo je poruka za vas: ***»Napredujte jednako u delu Gospodnjem.«*** Uvek, prekomerno i iznad svega.

»Znajući da trud vaš nije uzalud pred Gospodom.«

Neki ljudi ne vole da peru suđe jer se preko noći tajanstveno pojavi još prljavog suđa. Isto je i sa usisavanjem i brisanjem prašine. Ništa nikada ne ostaje čisto. Neko uvek nanosi prljavštinu na vaš tepih. Zar nema kraja tome? Postajete obeshrabreni. Ali dok razmišljate o trajnim rešenjima, izvlačite usisivač i ponovo usisavate.

Vaš bračni drug možda ne broji koliko puta nešto uradite, ali Bog uvek prati našu vernost Njegovom delu. On vidi kako Mu služite kada niko drugi to ne vidi. I kada vas vidi na tom poslu, Njegovo srce se raduje. Vaša hrišćanska služba nije uzaludna iz tri razloga:

1. Hristovo carstvo gradi se na vašoj službi, kamen po kamen, ljubavno delo po ljubavno delo: učenje dece u subotnoj školi, služenje obroka nakon što ste proveli vreme sa nekim ko je pogođen bolom, itd.

2. Posmatranje vaše verne službe donosi radost Božjem srcu.

3. Bog će nagraditi vašu vernost, čak i kada je niko drugi ne vidi.

Da, i ja se kao i vi ponekad obeshrabrim. Ali Bog nas podseća na ovaj stih kako bi nas ohrabrio i pomogao nam da shvatimo važnost verne službe. Nemojte da odustanete. Vaš trud za Hrista nije uzaludan.

3. subota, 18. januar 2014.

Živa crkva

- Živa crkva ima problema sa parkingom; mrtva crkva nema.
- Živa crkva ima mnogo »bučne« dece i mladih; mrtva crkva je sasvim tiha.
- Živa crkva često menja načine na koji obavlja stvari; mrtva crkva to nikada ne čini.
- Živa crkva često traži više programa i novca za misionarski rad; mrtva crkva se trudi da sačuva više novca u blagajni.
- Živa crkva traži od ljudi da se otvore i preuzmu rizike; mrtva crkva igra na sigurno i nikada ne rizikuje.
- Živa crkva vidi izazove i mogućnosti; mrtva crkva vidi probleme i opasnosti.
- Živa crkva se izvinjava, oprašta i traži oprostaj; mrtva crkva nikada ne greši.
- Živa crkva koristi svoje tradicije i prostorije za službu ljudima; mrtva crkva koristi ljude za čuvanje tradicije i prostorija.
- Živa crkva veruje u Božju budućnost i sve ostavlja u veri; mrtva crkva veruje u prošlost i čvrsto je se drži.
- Živa crkva je puna posvećenih davalaca; mrtva crkva puna je onih koji daju bakšiš.
- Živa crkva se usuđuje da sanja velike snove za Božje carstvo; mrtva crkva ima noćne more.

4. subota, 25. januar 2014.

Da li treba više da volimo ljude ili zdravstvenu poruku?

Pre tri godine, bio sam na bogosluženju u jednoj relativno maloj crkvi. Kada se bogoslužjenje završilo, većina prisutnih sišla je niz ste-

penice u prostoriju na zajednički ručak. Dok su obavljane poslednje pripreme, postalo je očigledno da se jedna žena najviše zauzela oko zajedničkog ručka. Ona je insistirala da prvi stanem u red, pomolim se i prvi uzmem hranu.

Oklevajući došao sam napred, planirajući da se povučem kada gladna deca pojure da napune svoje tanjire. Međutim, kada sam otvorio oči posle molitve, ova žena je držala tanjir ispred mene i rekla da gosti govornici uvek prvi uzimaju hranu. Dok sam prihvatao tanjir, pokazala je na jedno od prvih jela na stolu i rekla: «Ovo jelo je napravljeno sa kravljim sirom.»

Svi u prostoriji su to čuli i sada su znatiželjno gledali da li ću uzeti to jelo sa kravljim sirom. Jelo koje se sada nalazilo u centru pažnje bilo je nešto što bih normalno zaobišao, jer mi nije bilo omiljeno. Nisam znao ni ko ga je pripremio, ali sam se pomolio u sebi tražeći mudrost sa Neba i uzeo punu kašiku. Domaćica pored mene bila je zaprepašćena.

Ništa više nije rečeno o tome dok su mi se ostali pridružili za stolom. Razgovarali smo i družili se zajedno. Dok sam se pripremao da odem, zahvalio sam ženi koja je organizovala ručak, a zatim sam izašao. Kada sam ušao u hodnik, zapazio sam da jedna žena stoji sama i tiho plače. Pošto niko nije razgovarao sa njom, prišao sam joj i upitao da li mogu da pomognem. Njene reči su me iščupale iz bilo kakve letargije koju sam možda osećao.

«Ja sam žena koja je napravila jelo sa kravljim sirom,» odgovorila je. «Želela sam da razgovaram sa vama. Hvala vam što ste uzeli moje jelo.»

Zatim mi je ispričala kako je novi vernik u crkvi. Krstila se pre samo nekoliko meseci. Bila je oduševljena porukom, uživala je u druženju sa svojim novim prijateljima, ali je bila duboko povređena činjenicom da je ovo već treći put da je upućen sličan komentar u vezi sa hranom koju je donosila na zajednički ručak.

«Niko nije sa mnom proučio zdravstvenu poruku i uopšte ne znam šta treba da donesem na zajednički ručak, osim što treba da bude vegetarijansko.» Posle još suza, nastavila je: «Dok sam pripremala ovo jelo, rekla sam svom suprugu da se više nikada neću vratiti u ovu crkvu ako još neko na uvredljiv način prokomentariše moje jelo. Ali ti si ga jeo i ja ću se vratiti sledeće subote.»

Ne postoji nikakav izgovor da se prema nekome ponašamo kao što su se ponašali prema ovoj ženi. Pozvao sam je da mi se na nekoliko

minuta pridruži u crkvi i izneo sam joj kratak uvod u našu filozofiju o zdravlju. Zatim sam se molio da joj Gospod da hrabrosti i razumevanja dok raste u svom hodu s Bogom.

Dok sam se vozio kući, pozvao sam njenog pastora koji se te subote nalazio u drugoj crkvi u svom okrugu i ispričao mu ovaj događaj. On i njegova supruga posetili su je sledećeg dana, utešili je i pozvali u njihov dom na časove kuvanja – danas ona organizuje zajedničke ručkove u toj crkvi.

Ako želimo da doživimo uspešnu zdravstvenu službu u našim crkvama, treba da volimo ljude više nego što volimo zdravstvenu poruku. To ne znači da moramo da spustimo standarde prema kojima živimo, već da moramo uzmeti u obzir važnost ljubaznog ponašanja, razumevanja i strpljivosti prema onima koji još uče. Ekstremni stavovi prema zdravlju (i drugim temama) postaju teški i obeshrabruju mnoge sve do trenutka kada nastane šteta koja više nikada ne može da se popravi.

Veoma mi smeta kada vidim stolove za zajednički ručak »ukrašene« etiketama koje objavljuju da je određena hrana napravljena prema jednom ili drugom standardu. Takvi običaji ne neguju jedinstvo, već ponos u srcima jednih, a uvredu u srcima drugih. *»Ali hvala Bogu koji... kroz nas javlja miris poznanja svog na svakom mestu«* (2. Kor. 2,14). Da li ste vi slatki miris svima?

5. subota, 1. februar 2014.

Praktična služba: Kako da budete prijateljska crkva?

Ako sprovedete anketu u crkvama i upitate vernike koje su njihove jake strane, skoro svi će reći: *»Mi smo prijateljska crkva.«* Ipak, kada sam sproveo anketu među nekim posetiocima koji su bili u tim istim crkvama, dobio sam suprotno zapažanje.

Ljudi koji redovno idu u crkvu temu prijateljstva posmatraju od iznutra prema spolja. Sa njihove tačke gledišta, u crkvi doživljavaju prijateljsku atmosferu. Gosti u crkvi posmatraju temu prijateljstva spolja, jer možda ne poznaju ljude u crkvi. Ako imaju neku potrebu, ona se retko zapaža niti je bilo ko ispunjava.

Mnoge studije o rastu crkve otkrile su direktnu povezanost između prijateljstva i potencijalog rasta. Što je crkva više prijateljski raspolože-

na, to je veći potencijal za rast. Prema jednom istraživanju Barna instituta za istraživanje javnog mnjenja, obavljenog sa ljudima koji traže crkvu »više od 90 odsto navelo je da je prijateljstvo ekstremno ili donekle važno«.

Na početku, želeli bismo da istaknemo da su svi naši vernici odgovorni za pozdravljanje posetilaca. Iako bi to trebalo da se praktikuje šta se često događa? Niko ne pozdravlja posetioce. Vernici lako prihvate da smo mi prijateljska crkva i prema tome, posetioce treba da pozdravi neko drugi.

Evo nekoliko praktičnih uputstava za izgrađivanje prijateljske crkve iz istraživanja koje je stvorilo razliku u crkvama:

1. Pomozite gostima da steknu najbolji stav

Posetioci u vašoj crkvi treba da zapaze da prevladava prijateljski stav. Mnogi će oceniti vašu crkvu oko 30 sekundi pošto prođu kroz ulazna vrata.

2. Razgovarajte sa gostima na najlepši mogući način

Kada god posećujem neku crkvu, stajem u najružurbaniji deo zgrade da bih video koliko će mi se ljudi obratiti. Mnogo puta ljudi hodaju prema meni, a zatim pogledaju na drugu stranu i zanemare me. Ako se to događa u vašoj crkvi, posetilac se oseća kao da je nevidljiv. Naučite vaše vernike da uvek kada dođu na deset koraka do osobe u crkvi kažu: »Zdravo, dobrodošao.«

3. Poslužite gostima na najbolji način

Nedavno sam posetio jednu crkvu i čim sam ušao, jedna žena me je pozdravila i pitala: »Zdravo! Da li je ovo vaša prva poseta našoj crkvi?« Pošto sam joj dao pozitivan odgovor, ona se predstavila, upitala me kako se zovem i sa mnom odšetala do sledećih vrata.

Kada smo došli do pulta, predstavila me je osobi za pultom koja mi je odmah ponudila pomoć i dala mi uputstva za važne delove crkve, kao što su sala za bogoslužjenje i toaleti. Ako želite da budete prijateljska crkva, predlažem da sledite ova tri primera:

- * Odmah pridite novim ljudima.
- * Ponudite pomoć i informacije.
- * Upoznajte ih sa drugima koristeći njihovo ime.

4. Uputite gostima najlepšu dobrodošlicu

Kada sam posetio jednu crkvu, na moje zaprepašćenje, pastor je od svih posetilaca zatražio da ustanu. Zatim je zatražio da se predstavimo. Ovakav postupak je neprijatan većini ljudi. Barna pokazuje da se 72 odsto ljudi oseća veoma neprijatno kada ih istaknu za vreme bogoslužjenja u crkvi (George Barna, *Evangelism That Works*, 67).

5. Dajte gostima najbolji parking

Ljudi se često voze nekoliko minuta oko zgrade crkve da bi pronašli parking mesto koje je blizu ulaza. Ako ne pronađu parking koji im obezbeđuje lak pristup crkvi, verovatno će otići bez zaustavljanja. Ako želite da budete prijateljska crkva, sačuvajte otprilike 5 odsto parkinga za goste što je bliže moguće vašem glavnom ulazu. Jasno označite da je to parking za goste koji dolaze prvi ili drugi put.

6. Dajte gostima najbolja mesta u crkvi

Ljudi vole da imaju osećaj slobode; gosti više vole sedišta do prolaza kao i sedišta u zadnjem delu crkve. Međutim, i većina vernika voli da sedi baš tu. Ako želite da budete prijateljska crkva, sačuvajte ta mesta za goste.

7. Posvetite gostima najbolje vreme

Na kraju jednog bogoslužjenja, pastor je rekao prisutnima: »Setite se pravila pet minuta.« Kasnije sam otkrio da su ljudi u toj crkvi bili naučeni da razgovaraju sa gostima tokom prvih pet minuta posle svakog bogoslužjenja. Ako želite da budete prijateljska crkva, predlažem da rezervišete prvih pet minuta posle svakog bogoslužjenja za vaše goste. Kako će gosti koji posećuju vašu crkvu odgovoriti na pitanje: »Da li je ovo prijateljsko mesto?«

6. subota, 8. februar 2014.

Šta je zdravstveni evangelizam?

Zdravlje je veliko blago. To je najvrednija imovina koju smrtna bića mogu da imaju. Bogatstvo, čast ili nauka kupljeni su skupo ako se stižu po cenu gubitka zdravlja. Ništa od navedenog ne može da obezbedi sreću ako zdravlje nedostaje. Strašan je greh uništavati zdravlje koje nam je Bog dao; jer nas svako zanemarivanje zdravlja onespособljava

za život i čini nas gubitnicima čak iako smo stekli veliku količinu obrazovanja.

Tradicionalno zdravstveno vaspitanje prenosi informacije u vezi rizika koji su povezani sa nezdravim životom i daje strategije za promenu ponašanja koje su smišljene da isprave loše navike i zavisnosti. Samo mali procenat ljudi koji pohađaju takve programe prave stvarne, dugotrajne promene.

Dobra vest je da Isus može da osnaži ljude koji izaberu Njegovu pomoć kako bi doneli zdrave odluke. Zdravstveni evangelizam usmerava se na Hristocentričnu pomoć integrisanu u zdravstveni program. Evanđeoski sastojak zdravstvenog evangelizma predstavlja Isusa ljudima. Trajna promena ponašanja teška je za mnoge, ali zajednica sa Isusom može da napravi razliku – fizičku, mentalnu i duhovnu.

Većina zdravstvenih programa su po svojoj prirodi svetovni. Oni obrazuju učesnike o lošim posledicama rizičnog ponašanja i zagovaraju određene promene ponašanja kako bi negovali ili povratili zdravlje. Zdravstveni programi vrše različita merenja kako bi dokumentovali stanje jedne osobe na početku programa i stanje posle programa. Merenje promena koje su se dogodile tokom programa dokumentuje njegovu uspešnost u promeni nečijeg života. Uobičajna merenja uključuju nivo šećera u krvi, nivo holesterola, krvni pritisak, težinu, indeks telesne mase i mnoge druge karakteristike.

Neki od ovih svetovnih zdravstvenih programa sprovodi i naša crkva, ali oni nemaju nikakav duhovni sadržaj. Prilika je propuštena kada ljudi dođu u crkvu, sretnu se sa vernicima, nauče nešto novo iz oblasti zdravlja, ali ništa ne saznaju o Isusu koji daje silu za promenu.

Zdravstveni evangelizam je evanđeoska aktivnost u zdravstvenom programu. U toku zdravstvenog evangelizma, osoba se upoznaje sa Biblijom kao dragocenim sredstvom za potpuno zdravlje. Biblija sadrži mnoge primere koje je Isus dao kao pomoć onima koji su tražili bolje zdravlje.

U ovim naročitim evangelizacionim programima, osoba uči kako da se bolje moli. Molitva je način na koji čovek dolazi u kontakt sa Isusom. Kroz molitvu, osoba može da zatraži pomoć, izrazi zahvalnost za uspeh i uživa u zajednici sa Isusom.

Programi zdravstvenog evangelizma, kada se sprovedu pravilno, daju ljudima priliku da budu u svakodnevnom kontaktu sa hrišćan-

skim pomoćnicima radi ohrabrenja, društvene i duhovne podrške. Vernici crkve mogu da iznose svoja iskustva sa Isusom. Oni mogu da se mole sa onima koji se bore za promene. Oni mogu da sklapaju prijateljstva. Veze koje se formiraju otvaraju vrata za buduće mogućnosti za svedočenje o Isusu. Kada se sprovode u vašoj crkvi, ovi zdravstveni programi pružaju priliku da se zajednica upozna sa vašom crkvenom zgradom – pomozite im da se osećaju dobrodošli. Nadamo se da će zbog toga biti skloniji da dođu u crkvu na druge programe, pa čak i na bogoslužnja.

U ovo vreme, u doba kada se zdrav život naglašava u mnogim društvima, moramo da budemo spremni da iskoristimo ove divne evanđeoske prilike. Mi, kao Božji pastori, treba da pažljivo uz molitvu razmislimo o svakoj mogućnosti za iznošenje Isusove ljubavi drugima. U Knjizi proroka Jeremije Bog je rekao: *»Evo, Ja ću ga isceliti i zdravlje mu dati, isceliću ih i pokazaću im obilje mira, postojanog mira«* (Jer. 33,6). Ovo obećanje dato Judi i Izrailju nalazi se i nama nadohvat ruke. Bog je obezbedio mapu za zdrav život u Njemu; hajde da je podelimo sa svetom!

7. subota, 15. februar 2014.

Autentična hrišćanska služba

Autentična hrišćanska služba dolazi iznutra. Ona nije rezultat položaja ili sticanja titula. Služba odražava suštinu vernikovog života. Iznad svega drugog, autentična služba znači da Bog živi kroz vas. Ona je više od onoga što činite, ona pokazuje ko ste. To je vaša Bogom dana suština.

Vaša osnovna dužnost treba da bude negovanje sopstvenog srca i sopstvene duhovne vitalnosti. To mora biti temelj vašeg života i vaše službe bližnjima. Upravo ćete time otkriti svoj identitet i sposobnosti u Bogu koji upotrebljava nerazumne, skrušene i siromašne da ostvari svoju volju.

Našim životom često dominiraju razne obaveze. Obaveze i obavljanje manje važnih poslova može ostaviti malo vremena za primenu vaših darova i obavljanje službe s puno ljubavi. Posledica toga je da se lako možete osetiti neispunjeni.

Ne zaboravite, svaka istinska služba otpočinje očajanjem – prihvatanjem da smo svi bespomoćni grešnici kojima je potreban Spasitelj. Takav očaj nas pokreće na predanje. Mi tražimo Boga u Njegovoj reči. Vapimo Mu u molitvi. Učimo se pouzdanju. Verujemo u Njegova velika i dragocena obećanja. Živimo slobodno, životom ljubavi i službe, proslavljajući svog Nebeskog Oca.

Vaš odnos sa Bogom je temelj, suština, energija koja pokreće vaš život službe. Kad biste mogli da odvojite bar jedan sat u svom prenatrpanom rasporedu da se družite sa Bogom, to bi se pokazalo korisnim u svim aspektima vašeg života. Taj tihi razgovor sa Bogom može predstavljati utočište – retke trenutke kada vam je dopušteno da zaboravite na svoje obaveze i obnovite svoju duhovnost. To je bezbedno mesto gde se možete zaustaviti, ponovo se povezati sa svojim Tvorcem, i moliti se: *Gospode, evo me; šta danas imaš da mi kažeš?* To svakodnevno ponovno predanje bitno je ne samo za vašu duhovnu dobrobit nego i za vašu službu bližnjima.

Efikasna služba proističe jedino iz bliskog iskustva sa Bogom. Uprkos svoj brizi koju pružate drugima, možete se i sami naći u borbi za sopstvene duhovne i fizičke potrebe. U knjizi *Teško je biti svet*, Pol i Libi Vetan kažu da loša veza sa Bogom može dovesti do iscrpljenosti. To znači da su oni koji nemaju blisku vezu sa Bogom posebno ranjivi. Duhovna verodostojnost neophodna je osobina svakog vernika. Bez obzira na sve pritiske života, morate stremiti ka bližoj zajednici sa Bogom. Istina je da je moguće zadovoljiti i Božja i ljudska očekivanja. Ali ako se ikada nađete u položaju da birate, uvek izaberite Boga! Mrzite greh, a volite pravednost u svim aspektima svog života!

8. subota, 22. februar 2014.

Licemerstvo je prepreka u misionom radu

Iako vernici mogu da poseduju veliko znanje i duboko razumevanje, licemerstvo ipak nije strano hrišćanima. Zašto je to tako? Mi bi bolje od ostalih trebalo da znamo odgovor na to pitanje. U članku o licemerstvu, Kevin Hag kaže: »Reč 'licemerstvo' dolazi iz grčkog jezika kao izraz koji je korišćen u pozorištu. Licemer je bio glumac koji je često igrao više uloga u istom komadu menjajući maske. Taj glumac se zvao 'licemer'»

zato što je imao dva ili više lica. Vremenom je tako počela da se imenuje osoba koja jedno kaže, a radi drugo. Licemer živi u laži; on pokušava da spolja izgleda bolji nego što je iznutra. Kad se razotkrije njegova obmana, mnogi ljudi bivaju povređeni, razočarani i obeshrabreni.«

U propovedi na Gori (Mat. 5-7) Isus nas savetuje da ne budemo licemerni u svojim darovanjima (Mat. 6, 1-4), molitvama (Mat. 6, 5-15) i postu (Mat. 6, 16-18). Ovo se i danas odnosi na sve vidove naše službe i života. U skoro svim prilikama u kojima je Isus kritikovao licemerje, Njegove reči bile su upućene farisejima i zakonicima, jer su upravo oni izgledali pošteno i odano, a iznutra bili ispunjeni iskvarenošću.

U Mateju 23, 3 Isus kaže: *»Ali nemojte raditi to što oni rade, jer oni ne rade ono što govore.«* To nas dovodi do uznemirujućeg pitanja: Da li svaki vernik radi ono što veruje i propoveda? Oni koji poznaju istinu, žive sa teretom visokih društvenih očekivanja. Čak i Biblija upozorava da će se njima *»suditi strože«* (Jak. 3, 1). To merilo može delovati ne-realno visoko. Naravno, nijedan vernik ne može dosledno praktikovati sve ono u šta veruje. Kada bismo govorili samo o temama kojima smo uspeli da ovladamo, bilo bi vrlo malo toga o čemu bismo mogli da govorimo! Dobra vest je, međutim, da smo pozvani da propovedamo istinu iz Božje reči. A kada propovedamo, objavljujemo Božju reč ne samo crkvi već i nama samima. Na kraju krajeva, licemerstvo je više obmanjivanje samog sebe nego obmanjivanje drugih.

9. subota, 1. mart 2014.

Čestitost i poštenje u službi

«Poštenju nisu potrebna pravila!« (Albert Kami)

Život vernika je život njegove službe! Svakog dana donosimo odluke kako ćemo živeti i šta ćemo raditi. Naš život mora odražavati kodeks neprikosnovenih apsoluta koji upravljaju našim postupcima. Nas određuje naše ponašanje. Pavle u Delima 24,16. govori o važnosti ličnog poštenja: *»A za ovo se i ja trudim da imam čistu savest svagda i pred Bogom i pred ljudima.«* U samoj srži poštenja nalazi se želja da živimo čiste savesti u Božjoj prisutnosti.

Poštenje je presudan činilac službe u kojoj nema glume. Nikada se ne može prenaslavit koliko je važno živeti poštenim životom. Oni koji služe i objavljuju istinu, uvek nose teret istine koju propovedaju. Da li si ista osoba tokom sedmice i subotom ujutro?

Kada se pretvaramo, postajemo dvolični kao čovek iz Jakova 1,8: *»Koji je dvoličan nepostojan je u svima putovima svojijem.«* Dvoličnost je ipak protivna našoj Bogom danoj službi i ona šteti našem emocionalnom i duhovnom zdravlju. Zdrav i celovit život zajedno sa skladnim odnosom između naših dela i verovanja, služi na čast Onome po čijem smo liku načinjeni. Erik Lidel, misionar u Kini, daje određene uvide u značaj poštenja i postavlja četiri jednostavna pitanja pomoću kojih možemo da procenimo svoje poštenje:

1. Da li sam iskren?
2. Da li sam pošten?
3. Da li sam čist?
4. Da li sam sebičan?

Kada se predamo Bogu i dozvolimo Mu da nas promeni iznutra, dobijamo Njegov karakter. Ova promena se vidi i spolja i iznutra. Mi počinjemo da funkcionišemo onako kako Bog želi, sjedinjujući pravedne motive sa pravednim postupcima. Za uzvrat, otkrivamo osećaj ispunjenosti, mira i radosti koji proističu iz poštenog i celovitog života.

Svaki trag glume vodi nas u zbunjenost i nezadovoljstvo. Rešenje je priznanje i pokajanje – tako jednostavno, a ipak tako teško. Često zaštićemo sebe kako nosimo ogroman teret glume samo da bismo izbegli rešenje. Nemoj dozvoliti licemerju da omete tvoje sposobnosti da budeš uspešno Božje oruđe.

10. subota, 8. mart 2014.

Očuvanje ličnog poštenja i naša služba

Bez ličnog poštenja svi naši napori su uzaludni. Ništa ne uništava verodostojnost jednog vernika više od nepoštenja i moralne dvoličnosti. Ne smemo im dozvoliti da se uvlače u naše crkve i zajednice. Ali kako da se zaštitimo? Evo nekoliko predloga:

Ako sumnjate, nemojte! Sumnja može izazvati osećaj da vas »vetrovi... podižu i razmeću« (Jak. 1,6). Ovo osećanje nesigurnosti može ugroziti i one koje vi duhovno vodite. Dajte sebi više vremena pre nego što izvršite velike promene u vašim crkvama i nemojte reagovati previše brzo. Molite se! Tražite pobožan savet od onih koji streme da imaju Hristov um.

Izbegavajte svaki vid pogrešnog ponašanja. Nemojte dozvoliti sebi da se nađete u nezgodnoj situaciji gde bi se vaše namere mogle dovesti u pitanje. Na primer, kada dozvolite sebi da budete sami sa osobom suprotnog pola, igrate se vatrom. Kada je u pitanju crkveni novac, budite obazrivi i poštteni u svemu. Budite u stanju da se čvrsto držite svojih odluka, sigurni u svom srcu da ste učinili po Božjoj volji. (1. Sol. 5, 22.23)

Nikad nemojte misliti da ste izvan domašaja iskušenja. Ljudi kažu: »To se meni ne može dogoditi.« Međutim, mi moramo biti svesni svoje ranjivosti. Naša prva odbrana treba da bude stav poniznosti koji govori: »Ja sam čovek i moje srce je prevarno«. Trebalo bi da negujemo sveti strah, prihvatajući da nikad nismo slobodni od iskušenja.

Nastojte da postanete svesni svog stanja. Svakodnevno iznova predajte sebe Bogu. U Pričama 4,23 piše: »Iznad svega što se čuva čuvaj srce svoje, jer šta god da radiš, izlazi iz njega« /doslovan prevod sa engleskog/. Praktikuje svakodnevno hodanje sa Gospodom. To je apsolutni imperativ. Shvatio sam da mi je, u iskušenjima bilo koje vrste, potrebno da svakodnevno podsećam sebe na Božje sveznanje i Njegovu sveprisutnost! Bog vidi sve u mom životu. On je uvek sa mnom. Đavo je taj koji govori da niko neće saznati! Ako sam osvedočen da je Bog uvek sa mnom i da sve vidi, onda ću i postupati u skladu s tim. »Nego morim telo svoje i trudim, da kako sam drugima propovedajući izbačen ne budem« (1. Kor. 9, 27). Ovaj stih govori o važnosti ličnog poštenja i održavanja ličnog odnosa sa Bogom. Duhovnost, kao i vaše telo, zahteva konstantnu negu.

Čuvajte svoj um. Biblija je nedvosmislena u tom pogledu. Bitka za greh uvek počinje u umu. Ako izgubite bitku u svom umu, izgubili ste rat. »Nego svakoga kuša njegova slast, koja ga vuče i mami. Tada zatrudnjevi slast rađa greh; a greh učinjen rađa smrt.«

Provodite vreme sa Gospodom svaki dan. Vaša služba poprima oblik vašeg ličnog hodaanja sa Bogom. Pastor koji svakodnevno čita Bibliju, duboko razmišlja o Božjoj reči, uživa u njoj i donosi svoje odluke u svetlosti te Reči, neće slušati pogrešan savet ili donositi lične odluke

zbog kojih će kasnije kajati. (Psal. 1,1.2) Svakodnevno proučavanje Biblije je suštinsko za održavanje bliskosti sa Bogom.

11. subota, 15. mart 2014.

Kakva je to dobra propoved? (1. deo)

U jednom mestu živeo je trgovac koji nikada nije čuo svog lokalnog propovednika kako propoveda. Ipak je svima govorio kako je novi sveštenik odličan govornik. Kada su ga jednom prilikom upitali zašto tako misli, odgovorio je: »Znam da je novi propovednik dobar govornik jer su članovi njegove crkve počeli da plaćaju račune.« Budući da u većini crkava propovedaju i propovednici i vernici, postavimo u ovom razmišljanju pitanje: kakva je to dobra propoved?

Šta je to što definiše dobru propoved? Da li je to stil, sadržaj, poruka, zainteresovanost za ljude, ilustracije koje prosvetljuju ili humor? Sve navedeno? Ništa od navedenog? Ili je to možda vezano za dužinu propovedi: što kraća propoved, to je bolja? Hajde da se usredsredimo na Božja očekivanja kad je reč o dobrom govorniku. Pavle je pisao Timotiju: »*Ako ovo sve kažeš braći, bićeš dobar sluga (sveštenik) Isusa Hrista, odgajen rečima vere i dobrom naukom koju si primio*« (1. Tim. 4,6). Dobar crkveni vođa uvek podseća vernike na Božju reč. Njegov posao je da jednostavno prenosi Božju poruku narodu.

Sve one koji propovedaju istinitu Božju reč treba visoko ceniti. Bog ceni svakog ko radi Njegov posao. Iz tog razloga, dobra propoved ne nastoji da zabavlja narod već da prenese poruku.

Većina ljudi prepoznaje dobru propoved kada je čuje. Ipak, oni mogu imati poteškoće da odrede šta to čini dobru propoved. Njihovo lično shvatanje propovedi odrediće njihova religiozna filozofija. Oni koji Pismo posmatraju sa intelektualne strane, tražiće od propovedi drugačije stvari od onih koji više vole praktičan pristup radu Svetog Duha.

Uvođenje različitih stilova takođe pomaže da propoved bude delotvornija. Neki slušaoci uče najbolje putem razmišljanja, drugi više vole aktivniji pristup uz lično učešće. Kultura takođe igra ključnu ulogu. Naši koreni, generacija, denominacija, ekonomska situacija i pol igra-

ju važnu ulogu u tome kako ćemo reagovati na propoved i na samog govornika. Ipak, propoved je propoved. Ako su sledeće stvari na mestu, možemo biti uvereni da će naše propovedi biti dobro shvaćene i da ćemo dobiti odgovor koji očekujemo.

Evo faktora koji doprinose *dobro*, a možda čak i *odličnoj* propovedi.

Dobra propoved je ukorenjena u Bibliji. Propoved treba da ima svoju osnovu u Božjoj reči. Govornik može reći mnogo lepih reči, ali ako slušalac ne oseti da ga propoved vodi ka dubljem razumevanju Biblije, onda ona nije ispunila svoj osnovni zadatak. To znači da Biblija mora da se koristi više. Ne kao ukras u izlogu ili samo kao polazna tačka. Pismo je osnova svake dobre propovedi. Božji propovednici shvataju da Bog i dalje govori kroz svoju Reč. Kada je u pitanju dobra propoved, sila je tamo gde je Biblija.

Dobra propoved pomaže ljudima da čuju Boga. Ovo je jedna od definicija koja nam najviše pomaže. Propovednici povezuju ljude s Božjom reči. Ako slušalac ne oseti da se nalazi u Božjoj prisutnosti i ne čuje nešto značajno od Njega, onda propoved nije delotvorna. Dobra propoved ne mora da ima posebnu strukturu. Propoved, kao sredstvo izraza, je fleksibilna. Ona odgovara interesima i preokupacijama svake kulture i situacije. Ako pomaže ljudima da čuju ono što Bog govori, to je dobra propoved, bez obzira na njen stil. Ovo naglašava i važnost Pisma.

Dobra propoved se lako shvata. Neki mešaju složenost i dubinu. Međutim, jednostavne istine su najdublje. Slušaoci shvataju dobru propoved. Dobri propovednici nastoje da razumeju jezik, kulturu i interese onih kojima propovedaju. Oni naporno rade da objedine i pojasne svoja izlaganja tako da ne bi došlo do neshvatanja poruke. U većini slučajeva, dobra propoved nudi jednu ideju – koja će biti jednostavno izneta i podsticati razumevanje i primenu.

Dobra propoved uzdiže Isusa Hrista. Svaka propoved koju pripreмимо treba da uzvisuje Isusa Hrista. Iako neće svaki tekst biti direktno hristološki, svaka propoved treba da bude.

Ova četiri principa postoje u svim *dobrim* propovedima koje sam dosad čuo. Dobra propoved objedinjuje Božju ličnost i Njegovu prisutnost sa ličnošću i prisutnošću propovednika. Božansko i ljudsko saraduju u stvaranju *dobre* propovedi.

Zapazite da definicija dobre propovedi ne uključuje snagu nečije vere. Prvo, dobar propovednik mora da poseduje *ubedljivu viziju*.

On mora da bude u stanju da rečima iskaže i prenese jasnu viziju koju slušalac može sebi da dočara. Na primer, on treba tako vešto da opiše određeno mesto do najsitnijih pojedinosti da slušaoci pomisle da su tamo! Drugo, dobar govornik je u stanju da snažno iznese propoved. Nije dovoljno samo jasno iznositi Reč. On to treba da izvede na takav način da izazove pažnju. On mora biti zanimljiv. Njegove reči moraju da plene slušaoce. On mora imati harizmu. Samo onda će imati punu pažnju slušalaca. I napokon, dobar govornik mora da se približi slušaocima na njihovom nivou. Nije dovoljno nacrtati predivnu sliku konačnog cilja. Kad je u pitanju osoba u zajednici koja sebi govori: »Grešan sam i ne mogu da dostignem duhovni nivo ljudi oko sebe«, dobar propovednik ima tu sposobnost da ukaže na mane i dobre osobine te osobe i dopre do nje na mnogo prisnijem nivou.

Dakle, ili prestani da propovedaš ili upotrebi dovoljno vremena da to činiš kako treba. Kao što je to slučaj kod većine životnih pojedinosti, propovedanje je veština koja se može naučiti i vežbanjem ćeš zaista postati dobar u tome.

12. subota, 22. mart 2014.

Kakva je to dobra propoved? (2. deo)

Priprema

»Pomozi mi da se setim da sam ja prorok, a ne promoter; ne religiozni menadžer – već prorok« napisao je Ejden Vilson Tauzer. Efikasno propovedanje počinje pripremom, a priprema za propoved mora uvek otpočeti u tihoj Božjoj prisutnosti. Ako je potrebno da objavljujemo Božju reč žednom i gladnom narodu, tada moramo provoditi vreme u Božjoj prisutnosti. Samo tada ćemo biti sposobni da Ga predstavimo drugima. Velika je prednost iznositi Božju poruku. Dok propovedate, vi postajete Njegov glas narodu.

Vilijam Kalbertson je rekao: »Propoved bez života u sebi je bezvredna, a propoved bez reči je moćna.« Vreme koje provodimo nasamo u proučavanju Biblije veoma je bitno. Postoji neposredna veza između uspešnog propovedanja i našeg ličnog odnosa sa Bogom. Ne možeš nahraniti druge, ako je tvoja duša gladna. Ako u našem propovedanju nešto nedostaje, i nama nešto nedostaje.

Moćne i delotvorne propovedi zahtevaju vreme provedeno u molitvi i proučavanju. Zamolite Boga da preko vas saopšti drugima svoju poruku.

Propovedajte jasno

Biblija kaže: »I čitaše knjigu, zakon Božji, razgovjetno, i razlagahu smisao, te se razumjevaše što se čitaše« (Nem. 8, 8). Mnogi koji propovedaju ulažu velike napore da iznesu propovedi koje pokreću.

Džonas Arajz u knjizi *Traži se dobar pastor* piše: «Shvatio sam da su moje propovedi bile značajne tek onda kada sam ih propovedao kao poslednje. Sećam se da sam u mnogim prilikama, držeći propoved na sahrani, shvatio da je poslednja propoved koju je pokojnik čuo bila ona koju sam držao prethodne subote. Ta tužna stvarost podstiče me da svaka propoved koju iznosim bude puna smisla.»

Kada Božju reč iznosimo Njegovom narodu, to je svečani trenutak. Mi tada stupamo na sveto tlo. Ova istina me nadahnjuje da svaku svoju propoved zaključim jednim apelom. Čuo sam mnoge dobre govornike koji iznose odlične propovedi, ali često zaborave koliko je bitno da se uputi poziv. Propoved bez poziva nije ništa drugo nego običan govor. To je isto kao kada bi prodavac koji prodaje knjige, objašnjavao zašto treba pročitati određenu knjigu, ali na kraju izostavi da pozove kupce da je kupe. Nijedna propoved, biblijsko proučavanje, ili svedočenje ne sme da se završi bez poziva da se priđe Hristu. Zašto je potrebno uputiti apel? Zato što je to biblijski princip. Zato što je to logično. I zato što poziv požuruje ljude u njihovom posvećivanju.

Elen Vajt piše: »Mnogo puta se na um može uticati deset puta snažnije ličnim pozivom, nego bilo kojim drugim radom« (Evangeliziam str. 463). Kada ovaj poseban momenat na kraju propovedi izostavimo gubi se sila. Životi mnogih zavise od tog poziva. »U svakoj crkvi postoje duše koje oklevaju i kojima treba samo malo ubeđivanja da bi se potpuno opredelile za Boga. Odluka se donosi za ovo vreme i za večnost; ali je često slučaj da propovednik u svom srcu nema moć i duh te istinite poruke; tako se ne upućuje direktan apel dušama koje podrhtavaju na vagi.« (Evangelizam str. 463)

Poznati propovednik Dvajt L. Mudi jednom prilikom nije uputio apel posle propovedi. Te iste nedelje izbio je veliki požar u Čikagu. Hiljade ljudi je poginulo u tom tragičnom događaju, a među njima bili su i mnogi iz njegove crkve. On je kasnije to nazvao »najveća greška koju sam učinio tokom svih ovih godina službe.«

13. subota, 29. mart 2014.

Kakva je to dobra propoved? (3. deo)

Kontekstualizujte poruke pri propovedanju

Da bi naša poruka mogla da dopre do slušalaca, moramo je kontekstualizovati. Mi moramo komunicirati na kulturalno prikladan, efikasan i relevantan način. Moramo se postarati da članovi naše crkve mogu razumeti poruku. Svet se promenio, a ako mi odbijamo da to priznamo u svom propovedanju, Jevanđelje se neće širiti.

Često kažemo kako *želimo da učinimo Bibliju relevantnom*. Nema potrebe za tim. Bog nam je već dao poruku koja je relevantna u svakom kulturnom kontekstu. Naš posao je da prenesemo poruku na takav način da slušaoci uvide tu relevantnost. Mi to činimo tako što ih dovodimo Pismu.

Baš kao što je Isus radio, mi moramo propovedati na način na koji ljudi najbolje mogu razumeti i najbolje odgovoriti na vest Jevanđelja. Naš cilj je da propovedamo ono što je relevantno svetu oko nas, a da pri tom ostanemo utemeljeni na biblijskim principima. Da bismo ovo postigli, treba da se usredsredimo na sledeća pitanja: Zašto je to važno? Kako se to odnosi na mene? Šta Biblija govori o tome? Kako mogu da primenim to znanje na svoj život? Umesto da kažemo: Biblija tako kaže, zato to mora da je važno i ja to treba da radim.

Dinamična propoved

Da li si dinamičan ili dosadan govornik? Jedan profesor je imao običaj da kaže: »Mnogi ljudi biće na Nebu zahvaljujući tome što su strpljivo podnosili svoje dosadne propovednike.« Nadam se da niko od onih koji su vas slušali neće opisati vašu propoved na ovakav način: »Nikada nisam video oči mog propovednika, ma koliko one blistale. Kada se moli, on zatvori svoje, a kad počne da propoveda zatvori moje!« (Rejmond Barber)

Postoji jedna kratka priča koja može da nam pomogne da ovo ilustrujem: Čovek je otišao kod lekara zbog hrkanja. Doktor ga je upitao: »Da li hrkanje smeta vašoj ženi?« »Mojoj ženi«, odgovorio je čovek, »Ma smeta celoj crkvi dok traje propoved!«

Kada se crkva okupi da čuje propoved prisutni su slušaoci različitog uzrasta i različitog stepena obrazovanja, zanimanja i porekla. Zadatak propovednika je da otkrije metod kojim će preneti poruku svima. Iako

neće svako biti zainteresovan za istu temu, svaka tema može da bude interesantna ako se iznese na pravi način. Kako onda da odgovorimo tom izazovu? Nedostatak motivacije najviše doprinosi tome da propoved bude dosadna. Govornici vole da upute poruku koja je zanimljiva i energična. To su propovedi koje nas pokreću. Nažalost, ovakva propoved ne može da se održi baš svake subote. Ponekad, subota dolazi, a mi i dalje tragamo za inspiracijom.

Važno je i da znate da lažnom iskrenošću nećete zavarati svoju crkvu. Ako propovedate, Božja poruka mora da plamti u vama. Vaše silno oduševljenje osetiće se u rečima, a preko reči odraziće se i na crkvu.

II tromesečje

14. subota, 5. april 2014.

Da li na tebe može da se računa?

Jedan general trebalo je da krene u veoma presudnu bitku. Ishod čitavog rata zavisio je od te bitke. Dok je planirao, jedan drugi visoko rangirani oficir ga je upitao: »Koji puk ćete povesti u ovu bitku?«

General je razmišljao ko mu za to stoji na raspolaganju. Za prvi puk je prokomentarisao: »Nisam siguran u ove ljude. Nikada nisu dokazali da možemo da se oslonimo na njih.« Ni u drugi puk nije imao poverenja: »Video sam ove ljude u akciji. Ponekad su veoma posvećeni obavljanju svoga posla, ali su u drugim prilikama propustili da se dokažu. Nisu dosledni. Nikada ne znam šta će učiniti kada bitka počne.«

General je razmislio i o trećem puku, o grupi ljudi snažnih u borbi, s vatrom u očima i odlučnog koraka. Reкао je s pouzdanjem: »Ove ljude ću povesti sa sobom. Video sam ih u najvatrenijim borbama. Oni su verni zadatku. Uvek su pouzdani. Znam da mogu da računam na njih da će obaviti posao, bez obzira na izgledе, situaciju i ko im stoji nasuprot kao neprijatelj. Uvek mogu da se oslonim na njih da će obaviti zadatak.«

Šta je sa nama? Kada naš Nebeski Otac ima zadatak koji treba da se uradi, može li da se osloni na nas? U kojoj grupi se nalazimo? U grupi hrišćana koji nikada nisu dokazali svoju vernost Ocu; u grupi hrišćana na koje nekada može da se osloni, a nekada ne; ili se nalazimo u grupi hrišćana na koje Gospod uvek može da se osloni da će obaviti zadatak, bez obzira na sve? Može li Gospod da se osloni na vas?

15. subota, 12. april 2014.

Propovedaj Reč i uzdigni Hrista

Propovedanje je uvek bilo deo Božjeg plana za prenošenje istine. Naš zadatak je da Njegovu reč učinimo centralnim delom bogoslužnja. Zahvalnosti, jutarnji stihovi, pitanja iz Biblije i pesme su prikladni oblici slavljenja, ali crkva koja je utemeljena na programima ili samo muzici je crkva sagrađena na pesku. Propoved je temeljna komponenta pastorske službe.

Danas su adventisti sedmog dana poznati po svojim institucijama: sirotištima, bolnicama i univerzitetima, dok smo u prošlosti bili prepoznavani zbog propovedanja. Žalosna je činjenica da su većina naših pastora danas drugorazredni psiholozi koji koriste propovedaonicu kao kauč. Danas se, kao nikada ranije moramo vratiti svojim temeljima. Moramo se ponovo posvetiti poštenom propovedanju zasnovanom na Bibliji.

Kao adventisti sedmog dana, moramo prepoznati svoj identitet crkve ostatka. Naša poruka nije opšte protestantska ili evangelistička. Bog nam je dao proročku poruku za ovo posebno, poslednje vreme. Zato hajde da iznosimo Njegovu poruku Njegovoj crkvi. Mi smo narod nade. Ispravno razumevanje Otkrivenja 14,6, 7. pokazuje nam crkvu koja je ispunjena Duhom i teži misiji, teži da deli Reč Jevanđelja. Isusov povratak je uzbuđujuća vest. Mi smo zaduženi da pomognemo ljudima da se pripreme. Dok propovedamo o Njegovom povratku, objavljujmo i vesti koje su namenjene da pomognu ljudima u pobedonosnom životu sve do Njegovog povratka.

Propoved ne može da izazove ljubav prema Hristu ako se On ne spominje u njoj. Iako hrabrimo ljude u nekim praktičnim savetima, mi nismo održali propoved ako nismo govorili o Isusovoj lepoti. Bez Njega, održali smo samo čas iz etike.

O važnosti iznošenja poruke o Hristu pred crkvu, Elen Vajt je rekla: »Raspeti Hristos, vaskrsli Hristos, Hristos uznesen na Nebo, Hristos koji dolazi opet, trebalo bi da omekša i ispuni misli propovednika kako bi mogao da iznese ove istine ljudima koji vole i koji su puni usrdnosti. Propovednik će se tada izgubiti iz vida, a pojavice se Hristos. Uzdigni Isusa, ti koji učiš narod, uzdigni Ga u propovedima, u pesmi, u molitvi.«

Iznad svega, propoved mora da pokrene slušaoce da vole Hrista. Ako to niste postigli, vaše propovedanje je bilo uzaludno. Uradite jedan test: stavite svoje dobre namere na probu i ustanovite da li ste se iskreno trudili da ljude u svojoj zajednici pokrenete da zavole Hrista. Pitajte vernike svoje crkve šta su naučili iz vaše propovedi. Ako njihov odgovor ne opisuje želju za boljim poznavanjem ili većoj ljubavi prema Hristu onda niste uspeli. »*Bilo kako mu drago, dvoličenjem ili istinom, Hristos se propoveda; i zato se radujem; a i radovaću se*« (Fil. 1,18).

16. subota, 19. april 2014.

Vrline duhovnog vođe

Istinska sila u službi potiče od duhovnosti, koja, zauzvrat, dolazi iz ličnog iskustva sa Bogom.

Rukovođenje crkvom je poziv na duhovnost. Duhovnost je preduslov da bi neko bio vođa crkve. Na nju bi trebalo gledati kao na veliku privilegiju, a ne kao na obeshrabrujuću odgovornost. Vaš odnos sa Bogom mora biti na prvom mestu.

Duhovnost se mora razvijati u bliskoj zajednici sa Bogom, pre nego što izvršite bilo kakav uticaj na druge. Biblija nas uči da Bog traži one koji će se dobrovoljno predati Njemu – ljude po Božjem srcu, ljude koji će moći da vode druge (Jer. 3,15). Ove duhovne vođe treba da upotpune svoje znanje moralnom i duhovnom podobnošću. Uprkos tome što naš duhovni rast treba da zauzima prvo mesto u našem životu, naš poslovni život može uzeti svoj danak. Lako je deliti istinu bez stvarnog napora da je učinimo verodostojnom. Brent Filson je rekao: »Možete povećati svoje liderske sposobnosti, a time i svoju karijeru uz razumevanje ove činjenice koju većina vođa propusti: odlično rukovođenje uključuje duhovnu dimenziju.« (The Arenas Of Success)

Duhovni vođa vodi Božje stado u pravcu u kojem ga Bog usmerava. To podrazumeva preuzimanje inicijative, sprovođenje Njegovih metoda i oslanjanje na Njegovu moć. Cilj duhovnog vođstva je da ljudi upoznaju Boga i da Ga proslavljaju u svemu što rade. Duhovne vođe ne treba samo da usmeravaju, već i da preobražavaju. Možete naterati ljude da rade ono što vi želite, ali ako njihova srca nisu promenjena, onda ih niste duhovno vodili. Niste ih odveli tamo gde Bog želi da budu.

Duhovni vođa mora biti čovek molitve. Vreme koje provedemo u molitvi je veoma važno za naš svakodnevni život. Molitva je više od rutine. Ako se molimo samo kada posećujemo vernike, samo subotom ili pre obroka, onda smo osuđeni na propast. Nikada nećemo biti ispunjeni Duhom Svetim. Mi moramo shvatati i izražavati svoju potpunu zavisnot od Boga. Bez Njega ništa ne možemo učiniti.

Ima članova crkve koji su fizički, emocionalno i duhovno bolesni. Bog često stavlja na naše srce zadatak da se molimo za nekog, iako možda i ne znamo neki poseban problem koji dotična osoba ima. Pavle je crkvi u Korintu rekao: *»Jer ako imate i trista učitelja u Hristu, ali nemate mnogo otaca«* (1. Kor. 4,15). Isto je i danas. Imamo mnogo onih koji govore o Isusu Hristu, ali jako malo onih koje vole svoje stado kao što pastir voli svoje.

Duhovni vođa mora biti osoba »žive pobožnosti.« Da bi mogli da ispunimo sveti, važan zadatak koji nam je Bog poverio i koji je od večnog interesa, moramo biti ljudi žive pobožnosti. Ako to nismo Bog nas ne može prihvatiti. Moramo biti ljudi koji neće imati visoko mišljenje o sebi ili o svojim mogućnostima, već ljudi koji su izgubili osećaj sopstvene važnosti zahvaljujući uzvišenom shvatanju neuporedive milosti i ljubavi Isusa Hrista. Tek tada ćemo hodati u Božjoj blizini.

Duhovni vođa mora voditi sa ljubavlju. Nema mesta neljubaznosti i zapovedanju u crkvenom rukovođenju. Duhovne vođe ne treba da deluju oholo ili da vladaju crkvom kao tirani. Ne smeju da se ponašaju arogantno ili autokratski. A sa druge strane oni treba da budu vođe.

17. subota, 26. april 2014.

Duhovno rukovođenje

Duhovnost u rukovođenju zapaža se tokom sukoba. Crkvi, na žalost, sukobi nisu strani. Kada se zajednica prepire oko doktrine, stila službe ili verništva, vreme je da pastori i starešine pokažu duhovnost u vođenju crkve tako što će voditi ka pomirenju, a ne javno upućivati negativne komentare.

Duhovne vođe moraju biti dostojne poverenja. Ljudi imaju potrebu da iznesu svoje probleme i brige, bez straha da će njihovi privatni

problemi postati javni. Bez poverenja i poštenja nemoguće je služiti na ispravan način.

Duhovno vođstvo otkriva integritet. Od crkvenih vođa se traži da vode. Njihov život zbog toga mora biti za primer kako bi drugi ozbiljno shvatili njihove savete. To ne znači da su crkvene vođe savršene, već da moraju da se trude da bez licemerja praktikuju ono što govore.

Duhovne vođe ispoljavaju milost prema drugima bez osuđivanja. Kada ljudi učine neku grešku, njima je potrebna uteha i pomoć – a ne osuda. U tom trenutku duhovni vođa treba da pronađe problem i da pomogne u njegovom rešavanju.

Duhovno rukovođenje zahteva karakternu osobu. Karakter je veoma bitan u bilo kojoj vrsti vođstva, ali pogotovo u duhovnom vođstvu. Ako izgubite ugled, izgubićete i svoj autoritet. Naše ponašanje je i naša poruka. Kada apostol Pavle govori o duhovnim kvalifikacijama, on govori o karakteru. Ako želite da budete duhovni vođa, morate biti karakterna osoba.

18. subota, 3. maj 2014.

Veštine duhovnih vođa

Najbolje vođe praktikuju ono što propovedaju u svemu što rade. Prilike za praktikovanje dobrog rukovođenja su beskrajne. Nikada nije kasno da počnete sa razvijanjem ove veštine.

Budi optimista. Duhovne vođe su optimisti jer znaju da Bog sve drži pod kontrolom. Vođe se ne obeshrabruju zbog okolnosti. Kada vide nesavršenstvo u crkvi, za njih je to prilika da rade na stvaranju bolje zajednice.

Budi taktičan. Pavle je kazao u Kološanima 4,5-6: «*Mudro živite prema onima koji su napolju, pazeći na vrijeme. Riječ vaša da bude svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.*» U Pričama Solomunovim piše: »*Zlatne jabuke u srebrnim sudovima jesu zgodne riječi*« (25:11). Zapamtite da je vođama cilj da promene srca, a ne samo da završe posao.

Taktičan vođa zna da napravi razliku između toga kada se kaže «*Tvoja noga je prevelika za ovu cipelu*» i «*Ova cipela je mala za tvoju nogu*». Taktičan vođa takođe poseduje blagost koja osvaja poverenje ljudi.

Budi osoba koja obučava. Sposobne vođe moraju da obučavaju druge. Obuka je od suštinske važnosti u svakoj organizaciji, pa čak i Božjoj crkvi. Veliki broj propovednika provodi mnogo vremena pripremajući propovedi, a suviše malo vremena obučavajući članove crkve. Elen Vajt predlaže da pastori provode više vremena obučavajući ljude nego u propovedanju (Review and Herald, 1902). Ona isto tako piše: »Najveća pomoć koja se može pružiti našim ljudima jeste da ih učimo kako da rade Božji posao, i kako da se oslone na Njega, a ne na propovednike.« (Review and Herald, 1902) Kada nema obučavanja unutar crkve, ona će ovako izgledati:

- Nedostatak crkvenih radnika
- Manjak produktivnosti
- Stagnacija u pogledu broja verništva
- Nedovoljno aktivna odeljenja
- Smanjenje broja volontera

Ne smemo zaboraviti da sam izbor na neku dužnost ne podrazumeva i kvalifikaciju za tu dužnost. Obuka je svima neophodna. Potrebno nam je više programa unutar crkve koji će nas osposobiti za rad van crkve. U jednoj studiji o rukovođenju u crkvi, otkriveno je da deset vernika koji volontiraju u službi, ukoliko su dobro obučeni i posvećeni radu za crkvu, vrede koliko i jedan propovednik sa punim radnim vremenom. Drugim rečima, sto dobro obučениh vernika je isto kao i deset pastora koji rade zajedno. Nažalost, mi ne ulažemo dovoljno u obučavanje budućih vođa. I kao rezultat čujemo: »Ako taj starešina umre, nećemo imati nikoga da ga zameni« ili »Ako se ta porodica preseli u drugi grad, moći ćemo da zatvorimo vrata naše crkve.« Ovakav nedostatak obuke je tužna realnost koju treba popraviti.

Budi vizionar. Sanjati bolju budućnost je rešenje za nesanicu. Ne smemo biti zadovoljni sadašnjošću. Ne smemo dozvoliti ni sebi ni crkvi da stagnira. Uvek treba da težimo ka poboljšanju, bez obzira koliko porazno delovala trenutna situacija. 2. Carevima 6,15-17 govori o Jelisiju i njegovom sluzi zarobljenim u gradu Dotanu, okruženi Asircima. Situacija je izgledala beznadežno. Dok je njegov sluga očajavao, Jelisije se pomolio: »Otvori mu oči Gospode, da može videti.« Kada su mu se otvorile oči, video je vatrene konje i kočije koje im je Bog poslao u pomoć. Duhovni vođa može da vidi kako Božja moć uklanja probleme. Oni vide suverenu moć Boga koji trijumfuje nad silnim suprotstavljanjem.

U knjizi propoka Joila 2,28 piše da će i starci sanjati sne. Tužno je posmatrati kako mnogo starijih vernika pretpostavljaju da jedino mogu da sede u crkvi, a da kreativnost prepuste mladima. Tužno je to što čovek kako stari umesto da bude sve kreativniji sve iznureniji. Svaka nova crkva, nova služba, svaka institucija, svaki napor rezultat je vizije i iskorišćene prilike.

Budi osoba koja voli ljude. Duhovne vođe vole svoj narod. Svojim rečima i stavovima, oni izražavaju radost zbog toga što mogu da služe drugima. Kako učimo da volimo? Počnite od svoje kuće. Pavle kaže u Efescima 5,25: »*Muževi! Ljubite svoje žene.*« Tako jednostavno uputstvo, a ipak se često previđa. Postoji opasnost da svoju porodicu žrtvujete zbog službe. Kakva je korist od toga što vam crkva raste, ako vam brak propada? Potrebne su nam vođe koje znaju da ispolje ljubav. Napišite svojoj ženi ljubavnu poruku. Kupite joj cveće. Uzmite slobodan dan i provedite ga samo sa njom. Nemojte je kritikovati; umesto toga uputite joj kompliment. Gledajte je u oči kada govorite. Ostavite novine. Ugasite televizor. Pomozite joj oko sudova. Priredite joj iznenađenje. Volite je! U protivnom, sav vaš uspeh kao vođa neće značiti ništa, jer ste neuspešni kod kuće. To što volite svoju ženu pomoći će vam da više volite i svoju crkvu.

19. subota, 10. maj 2014.

Suša

»Tako da je živ Gospod Bog Izrailjev, pred kojim stojim: ovih godina neće biti rose ni dažda dokle ja ne rečem!« (1. Car. 17,1)

Suša koja je jedne godine pogodila deo Sjedinjenih država izazvala je nestašicu vode i kod farmera za kojeg se smatralo da ima najsigurniji bunar u okolini. Majstor koji je održavao njegov mali vodovodni sistem, zaključio je da je pumpa ispravna i da su cevi čitave. Možda da pokuša da iskopa drugi, dublji bunar u blizini?

Ali za tako skup poduhvat farmer nije imao novca. Kao verni hrišćanin, odlučio je da se on i njegova porodica mole za rešenje problema. Jednog jutra okupio je sve članove porodice oko bunara. Deca su stala u krug, i čak je i pas spustio glavu na šape. Zavladao je napetost kada je farmer završio molitvu i uputio se prema česmi. Umesto odu-

ševljenja, nastalo je duboko razočarenje, jer je jedini zvuk koji su čuli bilo strujanje vazduha kroz prazne cevi.

Kasnije tog dana, neki njihov prijatelj svratio je na farmu i saznao za problem. Ponudio se da pogleda rezervoar i cevi u nadi da će možda moći nekako da pomogne. Farmer se spustio s njim u podrum. Prijatelj je osluškivao, a onda kazao:

»Ja čujem vodu. Sigurno je neki ventil pogrešno otvoren.«

»Ne može biti«, odgovorio je farmer. »Sve smo pregledali!«

»Kažem ti, čuje se voda«, nije odustajao prijatelj. »Priđi bliže da čuješ.«

Kada se farmer sasvim umirio začuo je tih šum vode. Zajedno su ga istraživali, dok nisu došli do rešenja. Zaista, jedan ventil je bio pogrešno odvrnut i to tako da voda iz pumpe nije išla u vodovodni sistem već direktno u septičku jamu. Kada su pravilno postavili ventil, voda je potekla.

Uvodni tekst nam govori da je biblijski Izrailj imao problem sa vodom. Ljudi su prekinuli vezu sa pravim Bogom i okrenuli se Valu, smatrajući ga darodavcem života i izvorom svih blagoslova. Zato je Bog poslao Iliju sa porukom da neće biti kiše sve dok se ponovo ne vrate Njemu. Bogu je bilo na raspolaganju obilje kiše, ali su ljudi okrenuli ventil i sprečili da voda teče prema njima!

I danas vlada suša na našoj planeti. Ali se Božje rezerve blagoslova nisu smanjile niti presušile. Ako želite da ih osetite u svojim životima, proverite ventile svojih stavova i okrenite ih tako da živa voda može da teče direktno prema vama.

20. subota, 17. maj 2014.

Molitva kao odbrana od nezadovoljstva

Iz srca, misli i proučavanja mnogih koji tvrde da služe Gospodu, molitva je žalost odsutna. Oni misle da je molitva nevažna, da ne zaslužuje mesto u njihovoj službi, ili jednostavno pored svojih mnogih odgovornosti nemaju vremena za molitvu. Moramo da stavimo molitvu na prvo mesto. Ona je naša odbrana protiv nezadovoljstva.

U knjizi *Moja će se kuća zvati kuća molitve*, Stiv Lupstar govori o svom iskustvu posle diplomiranja na teološkom fakultetu. Voleo je da

podučava i propoveda iz Božje reči. Ali kad je otpočeo svoju službu, otkrio je da ljudi očekuju nešto više. Oni su očekivali planove, programe i rezultate. On je ta očekivanja zapazio ne samo kod članova crkve već i kod svojih nadređenih. Počeo je da traga za načinima kako da unapredi rast crkve, objavljivanje Jevanđelja i učenje. Njegova služba se sada zasnivala na napornom radu i očekivanju rezultata. Njegovi pretpostavljeni su zahtevali samo rezultate, a primetio je da je tako i sa drugim propovednicima. I on je takav način prihvatio kao životni stil propovednika.

Međutim, osećao je uznemirenost u srcu. Umorio se od beskrajnih programa. Otkrio je da je nezadovoljstvo koje oseća proizvod njegove sve veće udaljenosti od Boga. Počeo je da shvata da se njegov molitveni život produbljuje kad molitvu posmatra kao deo odnosa ljubavi sa Bogom. Lupstarovo iskustvo je samo jedno od mnogih sličnih.

Elen Vajt kaže: »Nijedan posao ne sme biti preči od zajednice sa Bogom. Ništa nije potrebnije u radu od praktičnog rezultata te zajednice. Mi bi svojim životom trebalo da otkrivamo mir i odmor koji imamo u Bogu. Njegov mir u srcu će se odražavati i na licu. Glasu će davati ubeđujuću moć. Zajednica sa Bogom će uticati na moralni razvoj u karakteru i u postupcima. Ljudi će tada prepoznati, kao i kod prvih učenika, da smo bili sa Isusom. To će dati našoj službi veću moć od uticaja samog propovedanja. On ne sme dopustiti da bude lišen te sile. Zajednica sa Bogom kroz proučavanje Njegove reči se ne sme zapostavljati, jer se tu nalazi izvor snage. Nijedan crkveni posao ne sme biti važniji od ovoga.« (Testimonies, vol. 6)

Vernik koji se redovno moli, nalazi svoj put ne na osnovu onoga što je čuo na poslednjem seminaru, nego kroz molitvu. Molitva nas održava kao vernike. Služba počiva na duhovnom stanju njenih vođa. Njihova odanost Hristu, i ono što proističe iz te odanosti, određuje efikasnost njihove službe. Da bi služba bila blagoslovena i delotvorna, moramo održavati zdrav odnos sa Gospodom. Ne možemo ići na posao nezavisno od Njega; moramo se oslanjati na našeg Gospoda Isusa Hrista. Hrišćanstvo nije individualan sport, niti znači biti samo posmatrač; to je timski rad pri čemu obrazujemo jedno telo, jednom silom, za jedno Carstvo.

21. subota, 24. maj 2014.

Molitva i efikasna služba

Efikasna služba je bez molitve nemoguća. Mi ne možemo dobiti pečat Božjeg odobravanja ako se ne molimo. Kako možemo primiti Njegov blagoslov ako Ga držimo izvan svog života? Ako ne uključimo Boga u svoj život, kako Mu možemo služiti?

Naš odnos prema drugima je odraz našeg odnosa sa Bogom. Ovo se može primeniti na sve, bez obzira da li smo vođe, novi hrišćani ili članovi crkve. Ako je naša veza sa Bogom loša, onda će i naši odnosi sa ljudima biti ugroženi. Kada je naš odnos sa Gospodom utemeljen na molitvi, onda će i naši odnosi sa ljudima napredovati. Ovo važi za sve hrišćane, od suštinske je važnosti za vođe, a za pastore se podrazumeva.

Kako da se preobrazimo iz osobe koja se moli u osobu koja živi za molitvu? Evo nekoliko predloga: Zatraži od Boga da preispita tvoje srce i da ti otkrije pravo stanje tvog molitvenog života. Zamoli Boga da te dovede do značajnijeg molitvenog života. Budi iskren prema sebi. Da li si molitvu sveo samo na jednu od mnogih obaveza u svom životu, ili je ona vodeća sila u tvojim odlukama? Produbi svoju vezu sa Njim.

Razvij sposobnost da raspoznaješ i čuješ Gospodnji glas. Vekovima je Bog govorio svom narodu. Slušaj Ga kroz Reč i kroz Svetog Duha. Nauči da prepoznaješ Njegov glas. Pronađi ljude u svojoj crkvi koji neuguju posredničku molitvu i zamoli ih da se mole za tebe. Iznenadićeš se kako će se oni oduševiti što želiš da postaneš osoba molitve. Bog poziva svoj narod da iskusi moć i preimućstvo molitve.

22. subota, 31. maj 2014.

Važnost molitvenog života

Molitva je osnova religioznog života. Ona mora biti očigledna u našem svakodnevnom životu i službi. Ako zanemarimo važnost molitve, na kraju ćemo oslabiti svoj uticaj na dobro i posrnuti na svom putu.

Molitva je, u svom osnovnom obliku, komunikacija sa Bogom. Molitva nas navodi da se oslonimo na Boga. Osoba koja je potpuno odana Bogu kaže: «Ja sam ništa, a Bog je najuzvšeniji.» Molitva rađa veru. Tvrditi da imamo veru bez molitve isto je što i ručak bez hrane, venča-

nje bez mlade, ili oluja bez kiše. Istinski život molitve nas vodi do priznanja, ubeđenja i ispravnih odluka. Molitva nam pomaže da budemo utemeljeni u Isusu, a to vodi pobedonosnom životu. Kad idemo za sopstvenim željama, to nas samo vodi životu nezadovoljstva. Mi moramo da stremimo ka pobedonosnom životu. Dozvoli da te Božja prisutnost vodi i da ti pomogne da ispuniš Njegove namere.

Bez molitve, Božji sluga je kao brod bez jedra, on ne poznaje Božji pravac. Frustracije i razočarenja dolaze na mesto pobeđe i pouzdanja.

Najveći neprijatelj molitvenom životu je sopstveni nedostatak discipline. Lako je naći se uhvaćen u istom stanju prezausetosti koje zarazno deluje na sve. Svakog dana odigrava se bitka za pravilno korišćenje vremena. Bez usrdne molitve, postajemo duhovno nemoćni i slabi. Moramo biti disciplinovani i odbiti svakoga ili sve što bi se našlo na putu između nas i usrdne molitve.

Kada nam molitva postane prioritet, naša služba Bogu i blišnjima napreduje. Kada zaboravimo na molitvu ili je potisnemo na neko nevažno mesto, pod stresom smo i neefikasni smo. Molitva je izvor snage. Ona oslabiđa Božju silu u nama, a kroz nas ona prelazi i na druge.

23. subota, 7. jun 2014.

Primeri molitvenog plana

1. *Negujte bogat molitveni život.*

Neka vam molitva postane prioritet. Reorganizujte svoj raspored; nađite vremena. Kada se molite to radite sa radošću, zahvalnošću i iskrenošću. Imajte vremena i za druge hrišćanske discipline – za post i razmišljanje o Bogu. Iako će biti »sušnih« perioda, napor i silna ljubav moraju biti prisutni. Naša komunikacija sa Gospodom Isusom Hristom treba da bude zasnovana na potpunom davanju sebe Njemu, jer je On najpre dao sve za nas. Zbog toga Mu i služimo. Kažemo da je On naš Gospod; zato moramo živeti, raditi i postupati kako Njemu dolikuje.

2. *Nađite partnera za molitvu.* Osoba sa kojom se vernik moli mora biti osoba u koju on ima poverenja. Bog je pozvao neke vernike crkve da podrže druge u molitvi. Oni bi trebalo da se kao grupa redovno nalaze. Ako im je teško da se dogovore oko vremena mogu se moliti zajedno čak i preko telefona.

Efikasan lični molitveni život trebalo bi da uključuje:

- Redovno vreme i mesto.
- Kratko ali ustaljeno vreme molitve (5 – 15 minuta). Videćete kako će se vaše vreme za molitvu povećavati ukoliko budete verni u upražnjavanju svakodnevne molitve.
- Bibliju, svesku i olovku. Biblija vam pomaže da zasnivate svoje molitve na Božjoj reči. Sveska će vam pomoći da vodite evidenciju o tome šta ste tražili u molitvi i odgovorima koji dolaze od Boga.
- Vreme da obožavate Boga pre vašeg vremena za molitvu
- Vreme da slušate Boga pre nego što iznesete molbu.
- Organizaciju vaših zahteva u molitvi. Počnite od vaših ličnih potreba, a zatim se molite za potrebe drugih: članova porodice, molitvenog partnera, članova crkve, misionara, crkvenih vođa i za potrebe sveta.

Sada kada ste čuli ovaj kratak molitveni vodič, zašto ga ne biste praktično sproveli? Molitveni život ne trpi vreme neaktivnosti. Biblija nam kaže da »se molimo bez prestanka« (1.Sol. 5,18) Nisu predviđene pauze za služenje čaja, ogovaranje i oklevanje. Kroz molitvu rastemo i napredujemo. Ako postanemo nepažljivi i nemarni u svom molitvenom životu, bićemo nepažljivi i nemarni i prema ljudima koji nas okružuju. Naši duhovni prioriteti su i naši životni prioriteti. Biblija nas ne savetuje da zapostavljamo molitvu. Hajde da sa poverenjem dolazimo u Njegovo prusustvo. Onda ćemo biti ljudi po Njegovoj volji, ljudi koji vrše Njegovu službu.

24. subota, 14. jun 2014.

Beskućnik kao ja

Posle Drugog svetskog rada, Napulj u Italiji bio je grad razrušen bombardovanjem. Ruševine su bile na sve strane. U to vreme na uglu skoro svake ulice, mogli ste da vidite bande mladih. To su bila odbačena deca, siročad ili deca iz porodica koje nisu imale sredstva za hranu, a kamoli obrazovanje. Te bande zvane skugnizi (scugnizzo) ili «ulični nevaljalci» su prosilili, krali iz prodavnica, ponekad pomagali iskusnijim kriminalcima. Bili su grubi, nevaspitani i očigledno nespremni za primanje Jevanđelja. Dvadesetpetogodišnji sveštenik Mario Boreli (Mario Borrelli) je

ipak bio ubeđen da može da dopre do njih. On je svako veče, posle svojih redovnih dužnosti, postajao jedan od njih. Obučen u uobičajenu, iscepanu i prljavu odeću, počeo je da prosi na železničkoj stanici u Napulju. Posle nekog vremena zadobio je njihovu pažnju. Mladi grubijani bili su oduševljeni njegovim snalaženjem, a imao je i mešavinu humora i poniznosti. Kada mu je jednom prilikom prišao vođa jedne bande i zahtevao da mu da polovinu njegovog novca, Mario ga je pretukao.

Mario je noću spavao u podrumima obloženim starim novinama baš kao i ostali. Ubrzo je počeo dobro da upoznaje svoje nove prijatelje dok su razgovarali oko vatre i grejali isprošenu hranu u limenim konzervama. Mario je otkrio da svako od njih – čak i najgorčeniiji i najtvrdi – imaju težnju za domom, privrženošću i bezbednošću.

Jedno zimsko veče Mario je obavestio grupu da je pronašao mesto na kojem mogu da borave – bila je to mala, napuštena, bombardovana crkva Sent Dženaro (San Gennariello). Polako su je prilagodili svojim potrebama i počela je da liči na dom. Dečacima je obezbeđivao hranljive obroke.

Jedno veče Mario se pojavio u svojoj svešteničkoj odeći. Pošto su njegovi prijatelji prestali da se smeju, objasnio im je da je on zaista sveštenik. Do tada su veze koje je uspostavio bile dovoljno jake da ih podstaknu da ostanu. Mario je osvojio njihovo poštovanje. Tako je ustanovljena Kuća Nevaljalaca (Cassa dello Scugnizzo), mesto gde su odbačeni mladi mogli da pronađu dom, nadu i mudro duhovno vodstvo Maria Borelija.

25. subota, 21. jun 2014.

Važnost odnosa

Da bismo mogli da služimo ljudima, moramo ih poznavati. Dobar odnos motiviše ljude, otvara srca i zbližava nas. Evo nekoliko načina za građenje dobrih odnosa sa članovima crkve:

Budite dostupni. Članovi crkve treba da se pozdravljaju u crkvenom holu, da budu pristupačni. Organizujte službu na vratima pre i posle bogoslužjenja. Nema ničeg lepšeg od veselog pozdrava! Nasmejte se. Oslovljavajte ljude po imenu. Budite prijateljski raspoloženi. Pokažite istinsko interesovanje i poštovanje prema ljudima.

Često, kada želimo da budemo dostupni članovima crkve, javlja se problem. Šta ako nam neko uzme više vremena od planiranog? Možda se često borimo sa ovim problemom. Sa jedne strane želimo da bude-
mo pristupačni, ali u isto vreme, ponekad moramo da se zapitamo: *Gde sam ja najpotrebniji u crkvi?* Nažalost, ne možemo biti dostupni onoliko koliko bi neki članovi želeli da budemo.

Budite osobe koje grade odnose. Potrebno je mnogo energije kako bi se izgradili dobri odnosi. Mi imamo i druge odgovornosti koje zah-
teavaju puno energije. Ali, kada ulažemo u odnose sa ljudima tada gra-
dimo mrežu koja će davati ohrabrenje, nadahnuće i podršku tokom
dobrih i loših trenutaka. Te veze su recipročne. Negujte pozitivan stav
prema drugima, i oni će vam uzvratiti.

Budite puni ljubavi. Iako vas, možda, nikada neće voleti svi članovi
crkve, ipak imate hrišćansku odgovornost da ih volite. Isus je rekao: »Vo-
lite jedan drugoga. Kao što sam Ja voleo vas, tako i vi volite jedan drugog.
I po tome će svi znati da ste Moji učenici, ako volite jedan drugoga« (Jov.
13,34-35). Neki vernici veoma neljubazno opisuju druge članove crkve i
svog propovednika. Takođe neki članovi crkve tvrde da su njihovi pasto-
ri neljubazni prema njima. Ovo je nešto što se ne može prikriti. Možete
lagati i govoriti da volite druge ljude, ali će oni, pre ili kasnije, saznati istinu.
Reči su važne. Međutim, one imaju vrednost samo kada ih prate dela.

Budite puni poštovanja. Poštovanje treba zaraditi. Ovaj atribut ni-
kada se ne dodeljuje zbog imena ili položaja. To je zasluženno pravo.
Osoba može da zaradi poštovanje tako što ljude voli i služi im. Ljudi će
dobrovoljno pratiti vođu koji voli i služi. Velika mana svake službe je
nedostatak poštovanja i ljubavi prema ljudima.

Ljudi u crkvi će lakše nekome oprostiti male greške kada ih on iskren-
no voli i obrnuto. Ima ljudi koji preuveličavaju male greške zbog nedo-
statka naklonosti. Mane postaju nevažne kada nekoga iskreno volite.

U našoj kulturi prevladava ružan duh kriticizma. Taj isti duh po-
nekad se može uvući i u naše crkve. To ne smemo dozvoliti. Zapamtite:
»Oni će znati da smo hrišćani po našoj ljubavi.«

26. subota, 28. jun 2014.

Stvaranje i održavanje prijateljstava

Svi imaju prirodnu potrebu za prijateljstvom, i to sa dobrim razlogom. Prijatelji čine život lepšim. Oni nas oslobađaju osećaja usamljenosti. Oni mogu čak i da suzbiju stres i poboljšaju zdravlje. Dobri prijatelji su posebno od pomoći kada prolazimo kroz teške trenutke. Podrška dobrog prijatelja ne samo da može da pomogne već može da izvrši i veliki uticaj.

Svima nama potrebno je da budemo okruženi toplinom i ljubavlju prijatelja i voljenih osoba. Međutim, mnogi vernici i njihove porodice teško uspostavljaju takvu vrstu bliskih odnosa. Negovanje prijateljstva iziskuje ulaganje vremena, a mi često nemamo vremena.

Hrišćani, posebno oni koji su na rukovodećim položajima, mogu biti vrlo usamljeni ljudi. Mogu se naći u veoma teškoj situaciji, kada im bračni drugovi postaju jedini prijatelji i savetnici. Bračni drugovi treba da budu najbolji prijatelji, ali ne i jedini.

U Pričama 27,6 piše: *»Udarci od prijatelja istiniti su, a celivi nenavidnikovi lažni.«* Neki prijatelji su nam bliži srcu, a neka prijateljstva su površna. Ali sva ta prijateljstva su korisna. Ako si bez bliskih prijatelja, potrudi se da ih što pre nađeš. Oni te mogu podržavati u tvom hrišćanskom životu na duže staze.

III tromesečje

27. subota, 5. jul 2014.

Ono što treba i ono što ne treba činiti u odnosima

Evo nekoliko praktičnih saveta. Šta treba, a šta ne treba činiti u odnosima sa ljudima:

- Treba se smešiti, ništa ne košta, a uvek prija.
- Ne treba ignorisati ljude, čak i kada vam nije do razgovora; budite prijatni kada neko kaže »Zdravo!« Nije najvažnije kako se vi osećate, već kakvu sliku stvarate o sebi.
- Učinite da se ljudi osećaju važnim. Neka se svaka osoba oseća posebnom u tvom prisustvu.
- Ne treba se hvaliti. Niko ne voli osobu koja je puna sebe. Budi iskrena i smerna osoba. Mnogo je bolje da ljudi o tvojim uspesima i mogućnostima saznaju od drugih, a ne od tebe.
- Treba imati smisla za humor. Smej se i ljudi će se smejeti sa tobom.
- Ne treba uvek pričati o sopstvenim problemima; uskoro ćeš se naći sam ako tako nastaviš! Svi mi imamo probleme i potrebna nam je pomoć; budi pronicljiv kada tražiš pomoć.
- Treba ohrabrivati ljude. Reci im šta ti se sviđa kod njih i šta rade dobro. Ohrabivanje je gorivo koje pokreće motor crkve.
- Ne treba kritikovati i spuštati ljude uključujući i sebe. Postoji razlika između poniznosti i samoponižavajućeg stava.
- Treba biti zainteresovan za više stvari. Budi interesantna osoba i ljudi će onda biti zainteresovani za tebe.
- Ne treba uzimati za sebe najbolje, najveće i najviše; daj drugima najbolje.

- Treba se upoznavati sa novim ljudima, iako će to možda biti malo teže. Možeš steći nove prijatelje tako što ćeš biti prijateljski nastrojen prema njima.
- Ne treba se smejati nekome kada napravi grešku. Budi prvi koji će prići takvoj osobi i ohrabriti je.
- Treba pomoći drugima kada imaju probleme. Mi treba da budemo ljudi koji obasipaju druge pažnjom.
- Ne treba imati nezgodnu narav ili biti osoba koja stalno traži svađu. Uzdržljivost je mnogo bolja od plahovitosti.
- Treba uvek da izgledaš čisto, uredno i doterano. Bedžamin Frenklin je jednom rekao: »Čistoća ide odmah uz pobožnost.«
- Treba biti osoba od poverenja. Ako ti neko nešto kaže, sačuvaj to za sebe. Nikada nećeš razviti tu divnu osobinu ako si tračara.
- Ne treba biti previše hladan. Takvi ljudi nisu popularni; oni se čine previše oholi!
- Treba slušati i pružati ohrabrenje. Slušanje je divna veština koja nam je svima potrebna. To govori da ti je stalo do drugih i da su ti oni važni.
- Treba da pamtiš imena. To pokazuje drugima da su važni. Najlepši zvuk njemu ili njoj je njihovo sopstveno ime.
- Treba kazati: «Hvala.» Zahvaljuj ljudima.

Budi autentičan. Neka tvoj karakter poprimi Božji karakter kako bi plodovi Duha mogli da se ispolje kroz tebe. Razmišljaj o plodovima Duha (Gal. 5,22-25) i sprovodi ih u svom životu. Stremi ka životu u skladu sa Božjom namerom. Ključna stvar u poboljšanju tvojih odnosa biće vreme koje provodiš radeći na unapređivanju svog duhovnog života. Time se razvija hristoliki životni stil na koji smo pozvani.

28. subota, 12. jul 2014.

Jaka porodica i misioni rad I

Svakom verniku porodica treba da bude od neprocenjive vrednosti. Neuspeh u domu vodi do neuspeha u službi. Ako ne može živi srećno sa svojim bračnim drugom i decom, kako ćemo savetovati druge ljude? Najviše vremena i energije treba da uložimo u očuvanje zdravog porodičnog života.

Svi trebamo da nastojimo da ojačamo svoju porodicu. Kao i u svakom odnosu, ljudi moraju da se potrudu kako bi uspeali. Svaki član po-

rodice ima ulogu u jačanju iste. Ispitivano je više od 3.000 porodica širom sveta, tokom perioda od deset godina i utvrđeno je 6 karakteristika snažne, srećne porodice:

1. Oni su posvećeni jedni drugima. Oni koji žele jedinstvo u porodici moraju staviti porodicu ispred ličnih potreba i želja. Njihova najveća želja treba da bude odlučnost da ostanu zajedno. Članovi jake porodice su posvećeni uzajamnoj dobrobiti i sreći. Oni cene jedinstvo porodice.

2. Oni cene jedni druge. Jaka i srećna porodica izražava zahvalnost za velike i male stvari. Reč hvala je najlepša muzika u takvom domu.

3. Oni dobro komuniciraju. Zdravi odnosi su izgrađeni na dobroj komunikaciji. Bez nje nema ni dobrih odnosa. Imamo 10.080 minuta u jednoj sedmici. Od toga, prosečan par u razgovoru porovede manje od 30 minuta nedeljno. Šta to govori o našim odnosima? Jake porodice imaju dobru komunikaciju i provode vreme u razgovoru.

4. Oni provode vreme zajedno. Zajedništvo bi trebalo da bude prioritet u porodici. Postoje mnoge stvari koje se mogu raditi zajedno kako bi se osećaj porodičnog jedinstva povećao.

5. Oni su fleksibilni. Problemi uništavaju slabu porodicu, a jaku učvršćuju. Jake porodice se međusobno štite i pomažu jedni drugima u teškim trenucima. To je drugačije u porodicama koje se međusobno optužuju kad nevolja stigne. Jake porodice u stresu i krizama vide priliku da zajedno rastu.

6. Oni odišu duhovnošću. Zdrave porodice uključuju Boga u svoj svakodnevni život. Oni su odgovorni jedni drugima za svoje postupke. Jake porodice imaju osećaj veće dobrobiti i Božje sile u svom životu. (Dela 2,38-39; 3. Moj. 11,18-21) Zapamtite, jaka porodica nije imuna na probleme. I ona se suočava sa istim poteškoćama kao i druge porodice – bolesti, nezaposlenost, automobilske nesreće, katastrofe, smrt i svi drugi problemi sa kojima se čovek susreće. Međutim, jake porodice, uprkos tim izazovima, drže se čvrsto.

29. subota, 19. jul 2014.

Jaka porodica i misioni rad II

Bez jake porodice, vaš uticaj na dobro je znatno ograničen. Nema jake porodice bez zajedničkog vremena. Kako provesti vreme zajedno?

Obedujte zajedno. Propovednička porodica bi trebalo da uživa u trenucima zajedništva, dok su okupljeni oko stola. Tužno je kada članovi porodice jedu u različito vreme, sami.

Provedite povremeno večer zajedno. Kada isplanirate da jedno večer provedete zajedno sa porodicom, to je isto tako obavezujuće kao i važan poslovni sastanak. Cenite vreme koje provodite sa svojom porodicom. Bez toga je nemoguće rasti zajedno.

Idite u crkvu zajedno. Stvorite naviku da idete zajedno sa svojom porodicom do crkve. Drugim rečima, članovi porodice ne treba da odlaze u crkvu u različito vreme. Zajedno se spremajte za crkvu, pomozite da se manja deca obuku i srede i krenite malo ranije kako biste uživalu u putu do crkve. To mogu biti dragoceni trenuci.

Uzmite jedan slobodan dan u toku sedmice. Važno je prepoznati da je podjednako važno da porodica provodi vreme zajedno, kao što je važan bilo koji sastanak. Ovo može predstavljati izazov ako ljudi ne cene vaše porodično vreme.

Idite na godišnji odmor zajedno. Isplanirajte prijatan odmor za svoju porodicu. Planirajte na vreme. Podsetite decu koliko još dana ima do odmora. Jedan od najboljih načina da učinite porodicu srećnom jeste da se zajedno radujete budućim događanjima.

Imajte porodično bogosluženje. Možda je za porodicu u savremenom društvu teško da organizuje ovo vreme, ali uložite napore. Raspored je često veoma pretrpan i ima mnogo različitih aktivnosti koje razdvajaju porodicu. Ako vam to nije moguće ujutru, onda obavezno odvojite vreme za bogosluženje uveče. Kvalitetno porodično vreme je nešto što treba ljubomorno da se čuva i neguje.

30. subota, 26. jul 2014.

Posećivanje prijatelja i vernika

Da bismo zaista izrazili brigu i ljubav prema ljudima, moramo ići tamo gde se oni nalaze: potrebno je, ako imamo priliku za to, da ih posetimo u njihovom domu. Moramo ostaviti po strani svoj prenatrpani raspored i izgovore i moramo postaviti ljude kao prioritet ako zaista želimo da ih dovodemo Hristu. Treba redovno da posećujemo prijatelje i

vernike, posebno onda kada su u nevolji. Evo nekoliko razloga zašto u našim redovima posete više nisu tako česte:

Vidni nedostatak vremena. Zauzeti smo. Ali Biblija nas uči da postoji vreme za sve (Prop. 3,1-8). Ako postoji vreme za sve, sigurno postoji i vreme za posete. Smatramo posete suštinskim delom svoje hrišćanske službe. Ako nam posete budu prioritet, onda nam vreme neće biti problem.

Izgovor «Nemam vremena» je vrlo slab. Treba bolje da upravljamo svojim vremenom kako bismo mogli redovno da posećujemo ljude. Ako mislimo da nemamo vremena za posete, onda treba da preuredimo svoje prioritete. Naše posete moraju biti isplanirane. Posećivanje s posebnom namerom trebalo bi da bude iznad nekih manje važnih obaveza.

Ako vernici redovno posećuju prijatelje i jedni druge, to će u crkvu uneti život i oduševljenje, i sačuvati je od stagniranja i služenja samo sebi. Budimo fleksibilni kada pravimo strategiju za posete u svojoj zajednici. To nije uvek lako, ali je nagrada večnost.

Složenost života. Jedan vernik crkve ovako je objasnio svoje dugo odsustvo: »Kada biste samo znali koliko sam prezauzet, shvatili biste zašto nisam dolazio u crkvu. Idem na posao ujutru, popodne idem u školu, a domaće zadatke radim noću.« Većina ljudi trči sa jednog sastanka na drugi, od posla do kuće, od vrtića do ostalih roditeljskih obaveza. Da li uopšte nalaze vremena da sednu i da se opuste? Da li imaju vremena za porodičnu večeru ili vežbanje? Ponekad baš vernici nemaju vremena da prime propovednika u posetu. Kao rezultat ubrzanog života, posete se danas zasnivaju na potrebama. Mnogi smatraju da je jedini razlog za posetu da se pomogne u nevolji, u slučaju bolesti ili smrti. Kada nema problema, to onda znači da nema ni poseta.

31. subota, 2. avgust 2014.

Zablude o posećivanju

Često se posete prijateljima i vernicima zapostavljaju zbog određenih zabluda. Postoje dve zablude koje su najčešće uzrok tome:

1. Posete su gubljenje vremena. Sa toliko stvari o kojima moramo da brinemo, možemo da pomislimo da vreme koje bi utrošili na posetu

jednog vernika i nije tako korisno u poređenju sa vremenom provedenim sa većom grupom. Ovo ne mora obavezno da bude tačno. Najdelotvorniji metod službe upravo je odvajanje vremena za samo jednu osobu. »*Jer vera čista i bez mane pred Bogom i ocem jest ova: obilaziti sirote i udovice u njihovim nevoljama, i držati sebe neopoganjena od sveta*« (Jak. 1,27).

Postoje pojedinci koji su vezani za kuću i njih je neophodno redovno posećivati. I pojedince sa ličnim i porodičnim problemima treba posetiti. Potrebe su brojne, a radnika je malo. Iako poseta nije ograničena samo na pastora, on svakako mora naći vremena za posete. Njegova ljubav prema članovima ogleda se u tome što će naći vremena za njih.

2. Posete je teško planirati. Kada nešto ne želite, onda nađete i način da to izbegnete. Mnogi vernici imaju dobar izgovor za izbegavanje posete. Ovi izgovori su obično da nikoga neće naći kod kuće zato što je previše hladno ili toplo, da ne znaju šta da kažu, itd.

Svi su zauzeti. Možda će biti teško da redovno odvajamo vreme da posetimo druge, ali to nije nemoguće. Posete poboljšavaju službu i zdravlje crkve. Nagrada za posete će nadvisiti izazov.

Posete pokazuju da smo svesni potreba članova crkve, da ih cenimo, i da nam je stalo do njih. Kada se efikasno ostvaruju, posete predstavljaju korisno sredstvo u pomaganju vernicima. Posećivati ljude znači brinuti o njima.

32. subota, 9. avgust 2014.

Poseta kao izraz ljubavi

Ako pogledamo Isusovu službu, videćemo da je on posećivao ljude tamo gde su živeli. Boravio je u domu Marije, Marte i Lazara. Posetio je i Petrovu kuću. Poučavao je u onoj kući na čijem krovu je napravljen otvor, kroz koji je paralizovan čovek bio spušten da bi ga Isus izlečio. Putem kućnih poseta imamo neverovatnu priliku da se povežemo sa porodicama.

Ljudima je potreban lični dodir, lični kontakt sa nekim ko se brine za njih. Svi smo zainteresovani za duhovno stanje crkve, ali mnogi razmišljaju samo o određenim grupama, a ne o pojedincima.

Oni koji analiziraju našu kulturu i poslovni svet naglašavaju vrednost ličnog kontakta. Džon Najsbitt, u svojoj knjizi *Megatrendovi*, kaže da u društvu visoke tehnologije ljudi žude za dodirima. Uspješni menadžment se može ostvarivati samo kroz lični kontakt, kroz lični dodir.

Kroz službu posete ljudi pokazuju lično interesovanje koje je i Isus imao. I u ovo doba visoke tehnologije i brzog života ljudima je potreban ljudski dodir. Posetom se pokazuje zainteresovanost za ljude i njihove životne priče. Da bi crkva bila efikasna u svojoj misiji, članovi moraju da se približe jedni drugima.

Posete treba da posmatramo kao prenošenje Božje ljubavi drugim ljudima: »Poseta deluje kao otelovljenje: Reč postaje telo i tu je među nama.« Mi za njih možemo biti, mada nesavršeni, izraz Božje ljubavi.

Posećivanje je osnovni deo službe ljubavi. »Kada ljudi vide da ih volite, bez pretvaranja, onda će čuti sve što im kažete i nosiće sve što stavite na njih.« Samo kada se približimo ljudskom srcu, možemo razumeti i saznati kako ono kuca.

Kroz propoved negujemo ljude i ispoljavamo duhovni autoritet, ali kada smo u poseti, tada dodirujemo njihova srca. Elen Vajt kaže: »Kada propovednik iznese Božju reč sa propovedaonice, njegov posao je tek otpočeo. Njemu onda predstoji i lični rad. On treba da poseti ljude u njihovim domovima, da razgovara sa njima usrdno i ponizno. Postoje porodice do kojih se nikada neće dopreti, sem ako pristavi Njegove blagodatni ne uđu u njihov dom i upute ih na uzvišeniji put.« (Gospel Workers, 187)

Bog voli svoje stado. Putem poseta pokazujemo Božju brigu za Njegov narod.

33. subota, 16. avgust 2014.

Posete doprinose posvećenijoj službi

Da li se bez posećivanja može uspostaviti bliskost i pravo zajedništvo koje unapređuje poštenje i odgovornost u crkvi i misionarskom radu? Kako posete utiču na poboljšanje službe?

Propovedanje biva obogaćeno. Mnogi koji govore sa propovedaonice provode dosta vremena u proučavanju Reči kako bi se dobro pri-

premili. Da bismo propoved učinili još značajnijom, neophodno je da odvojimo vreme za upoznavanje članova crkve.

Posete nam pružaju uvid u pitanja koja ljudi imaju i probleme sa kojima se suočavaju. Često u posetama moramo da se pozabavimo problemima ili izazovima sa kojima se naši vernici bore. To može biti kriza u braku, nezaposlenost ili obrazovanje njihove dece. U mnogim kućama ima bolesnih i nemoćnih. Posete nam takođe omogućavaju da bolje upoznamo njihove duhovne potrebe. Svaka poseta je prilika da osmislimo način na koji možemo da im pomognemo, a osim toga one obožavaju i naše propovedi.

Briga o ljudima će naše propovedi učiniti originalnim i interesantnim. Staranje će nam pomoći da shvatimo ljudsku prirodu – želje naspram potreba, poroke naspram vrlina, knjige naspram svakodnevnog iskustva. Kako možemo razviti svoje propovedi ako ne znamo gde se naš narod duhovno nalazi? Propovedi će biti snažnije zbog toga što poznajemo ljude koji nas slušaju i njihove duhovne potrebe. Ako ne posećujemo stado, ne znamo njegovo stanje, ne znamo koje istine da mu iznosimo, niti šta je potrebno da čuju.

Veze postaju jače. Šta se dobija od posete vernicima? Da li je reč prosto o izvršavanju dužnosti? Ili možda imamo neku ličnu korist od poseta? Posete učvršćuju veze među vernicima. Pošto su odnosi od životne važnosti u hrišćanskoj službi, posete omogućuju da se i vernici bolje upoznaju. Posetama se takođe stiče poverenje i naklonost.

Sprečavaju se krize. Zahvaljujući stalnim posetama, često možemo da otkrijemo krize koje se pojavljuju. Može se desiti da se sukob, bes ili očaj nalaze odmah ispod površine. Često, tokom dužeg perioda lične službe, možemo pomoći osobi da se sabere i reši svoje probleme. Poseite takođe mogu da spreče otpadništvo, neslaganje i jeresi među članovima crkve.

Stiče se samopouzdanje u službi. Posete trebaju da daju propovedniku osećaj ispunjenosti. Služba donosi mnoga nematerijalna bogatstva. Često se propovednikov uspeh ili neuspeh meri po jednom negativnom komentaru nekog vernika koji je nezadovoljan izašao sa subotnog bogosluženja. Većini pastora bi dobro došla redovna doza zadovoljstva i samopouzdanja. Posete mogu to da obezbede. Upravo u posetama možemo da vidimo smisao svoje službe. Mi posećujemo ljude u njihovim domovima, smeju se i plaćemo zajedno, gledamo šta Bog čini u njihovim životima, i pomažemo im da rastu u Božjoj ljubavi.

Ovom izuzetno značajnom delu naše službe mnogi širom sveta posećuju dosta vremena svake sedmice. Mi poučavamo s blagošću. Mi pružamo utehu. Mi nudimo molitvu. Mi održavamo porodice zajedno. Mi tešimo ljude. Mi se radujemo sa radosnima. Rečima, a posebno svojim prisustvom mi prenosimo sve više obezličenom svetu mas-medija, da se Bog iz dana u dan brine o pojedincima, za svakog ponaosob.

Posećenost crkve raste. Nažalost, posećenost crkve u većini zemalja opada. Koji god da je uzrok, nesebična hrišćanska služba može da poboljša situaciju. Predivno je gledati rezultate naših poseta. Ljudi koji nisu dolazili u crkvu, počinju da dolaze i iznova predaju sebe Bogu. Često je slučaj da se posle posete porodici, one pojave odmah na sledećem crkvenom času, bez obzira koliko dugo nisu dolazili. I darovanja se u crkvi povećavaju kada se vernici međusobno aktivno posećuju. Na osnovu mog iskustva, posećeni članovi više finansijski podržavaju crkvu od drugih.

34. subota, 23. avgust 2014.

Priprema za posetu prijateljima i vernicima

Da bi poseta vernika ili prijatelja imala smisla, moramo se pripremiti. Pre svega, iskoristite ove posete kao duhovni pregled vašeg ličnog života. Ispitajte svoj odnos sa Bogom i sa drugima. Procenite vaše duhovno stanje. Samoispitivanje će vam pomoći u vašem duhovnom životu da ojačate u borbi protiv iskušenja i moralnih problema.

Drugo, pomolite se par minuta za sebe i za porodicu koju ćete posetiti. Svakoga dana neka vam je cilj da živite životom molitve. Kada se probudite, započnite dan molitvom. Tokom dana odvojte par trenutaka da se zahvalite Bogu na Njegovoj pomoći. Molite se za dar ljubavi. Molite se da budete što sličniji Hristu. Molite se da budete ispunjeni Svetim Duhom. Molite se da budete dobri slušači. Molite se za mudrost i pronicljivost. Molite se za hrabrost. Molite se za blagodat. Ne bi trebalo da krenete u posete dok se ne pomolite za Njegovu mudrost i duhovnu zaštitu.

Molitva je vaša najmoćnija alatka. Bog želi da vas osnaži mudrošću, pronicljivošću, strpljenjem i samokontrolom. Tražite od Boga vođstvo i oprostaj. On zna vaše borbe i ograničenja. On je uvek tu za vas. On uvek sluša. Razgovarajući sa Bogom u molitvi, bićete Mu sve bliži.

Iako imamo previše obaveza, odvojimo vreme da posećujemo vernike i prijatelje. Učinimo te posete kvalitetnima. Uprkos mogućim poteškoćama, poseta može biti divno iskustvo u službi.

35. subota, 30. avgust 2014.

Prioriteti u posećivanju

Kada planirate posete, veoma je važno da postavite prioritete. Postoji najmanje šest grupa ljudi kojima su potrebne posete:

1. Bolesni. Posebna hrišćanska odgovornost je poseta onima koji su bolesni. U teškim trenucima, bolovima i nesreći, ljudi će biti dvostruko blagosloveni kada ih posetimo.

2. Stariji. Trebali biste da nađete vremena da posetite starije članove koji nisu u stanju da dođu na bogoslužjenje, one koji su kod svojih kuća ili u staračkim domovima. Ovi ljudi se možda osećaju zaboravljeni od celog sveta. Njima će biti veoma važno da održavaju vezu sa crkvom na ovaj način.

3. Novi članovi. Novi članovi imaju veliku potrebu da ih neko usmerava u njihovom duhovnom rastu. Ovim vernicima će možda biti potrebne češće posete kako bi postali pravi učenici. Vreme koje ćete provesti sa njima nije izgubljeno.

4. Prijatelji crkve. Kada vam na bogoslužjenje dođu ljudi koji nisu članovi crkve, treba im svakako uzvratiti posetu – ukoliko je to ostvariivo. Idite u njihove domove. Po mogućnosti sa još jednim članom crkve ukratko im zahvalite što su bili u crkvi i pozovite ih da ponovo dođu.

5. Porodične posete. Ništa vam neće više pomoći u razumevanju članove svoje crkve od posete njihovim domovima. To vam omogućava da, iz prve ruke, vidite potebe i pritiske sa kojima se suočavaju. Morate biti spremni da idete u posete bez obzira na cenu. Posećujte ih često, kad god je prikladno i budite pažljivi da ne pokazujete jednoj porodici više naklonosti nego drugoj.

6. Članovi koji ne dolaze u crkvu. Ovo uključuje sve one koji ne dolaze redovno u crkvu, iz bilo kog razloga. Ove posete im pokazuju da vam je stalo do njih i mogu ih ohrabriti da se vrate.

Posete su ponekad iscrpljujuće i oduzimaju vreme, ali je njihov rezultat neprocenjiv.

Nekoliko saveta u vezi sa posetama

1. Napravite plan poseta. Crkva treba da napravi takav plan poseta da se obiđe svaki član i svaka porodica. Neka vernici znaju da se posete cene. Dopustite da osobe koje posećujete odaberu vreme i dan posete. Recite im da ne treba da pripremaju hranu ili da provode sate u čišćenju kuće zbog vas. Naglasite im da želite da ih upoznate u njihovom uobičajenom okruženju.

2. Posećujte vernike u susedstvu. To će vam uštedeti i vreme i novac i učiniće da vaš dan i cela sedmica budu produktivniji.

3. Izbegavajte da idete sami. Nikad nemojte posećivati osobu suprotnog pola sami. Kada je god moguće, pozovite svog bračnog druga ili nekog drugog vernika da ide sa vama. Ovo pitanje je i etičke prirode: mnogi propovednici su nažalost izgubili svoj posao zato što nisu poštovali ili zanemarivali ovu meru predostrožnosti.

4. Imajte uvek plan B. Kada nije moguće otići u posetu, telefonski poziv može biti veoma efikasan i smislen, bez obzira da li zovete zato što ste zabrinuti za nekog ili samo da biste nekome poželeli lep dan. Kratak telefonski razgovor može se završiti i molitvom.

5. Neka posete budu kratke. Uvek je bolje kad ljudi kažu da je vaša poseta bila kratka, nego predugačka. Potrudite se da posete ne budu duže od 30 minuta.

6. Odnosite im nešto. Kad god je moguće, ponesite mali poklon sa sobom. To može biti čestitka, balon, cvet, slika, poslednji crkveni bilten ili bilo koja druga sitnica. Taj poklon, bio on velik ili mali, razvedriće duh i ostaviti sećanje na vašu posetu. To ne bi trebalo da bude skup poklon. Poklon nije obavezan, ali je lep gest. I ako nemate šta da date, ipak idite u posetu. Vaša prisutnost je značajnija od bilo kakvog poklona.

7. Budite ledolomci. Pre svega, pokažite interesovanje za dešavanja u životu svojih vernika. Vama je kao propovedniku na prvom mestu duhovna dobrobit vašeg stada. Međutim, trebalo bi da pokažete interesovanje i za druge oblasti njihovog života. Slušajte o njihovim odmorima, poslovima, školama i prijateljima. Ovakav način razgovora obično omogućava da se probije led i posle je lakše doći do duhovnih tema. Jedna stara izreka kaže da ljudima nije stalo toliko do vašeg znanja, koliko do toga da li vam je stalo do njih.

37. subota, 13. septembar 2014.

Kako Biblija može pomoći u posetama?

Poseta bez čitanja Pisma je nepotpuna. Nosite svoju Bibliju i naglasite da je to knjiga koja zauzima centralni deo vašeg života i službe.

Odaberite par biblijskih tekstova koji će biti prikladni za određenu posetu. Nekada nećete u potpunosti saznati okolnosti onih koje posećujete sve dok ne otvorite Bibliju. Odaberite stihove koji se odnose na potrebe dotične osobe. Božja obećanja su pouzdana, a vaša poseta može pomoći da osoba pronađe snagu u Božjoj reči. Kada koristite Bibliju u posetama govorite da cenite Božju reč i verujete u Njegovu moć.

Kako Biblija može pomoći prilikom poseta? Biblija nam pomaže da ohrabrimo vernike. Iznećemo nekoliko razloga zašto Biblija treba da se čita u posetama:

Ona uči o Božjoj volji. Bog nas je stvorio da živimo duhovnim životom. Međutim, da bismo mogli da ga živimo, moramo prvo da naučimo šta On traži od nas. Mi želimo da vernici prihvate Božje želje za njihov život. Pre nego što im damo neki savet treba da ih uputimo da istražuju Božju reč i da usmerimo njihovu pažnju na biblijske principe za svakodnevni život.

Dok budete govorili o ovim biblijskim principima, vernici će verovatno biti iznenađeni kada shvate da Bog postavlja visoka merila pred njih, ali da im je u isti mah obezbedio način na koji mogu da budu sveti i pravedni kroz Isusa. Ohrabrite ih da nauče kako i Bog daje snagu u njihovim slabostima, i kako im daje mir u njihovim nemirima.

Ona nosi u sebi Božja uputstva. Čitanje Pisma tokom poseta pomaže u iznošenju Božjeg plana za Njegov narod. Dok zajedno proučavamo, mi iznova otkrivamo bezvremenost Biblije. Biblija je podjednako značajna za ovo vreme kao i u prošlosti. Često se dešava da, dok prolazimo kroz izvesne poteškoće u životu, u Bibliji pronađemo tekstove koji kao da su napisani upravo za nas.

Biblija menja naše misli i tako nam pokazuje put za naš život. Dok čitamo Božju reč, naši se prioriteti menjaju. Otkrivamo nove puteve kojima Gospod želi da idemo.

Ona donosi utehu u vreme nevolje. Biblija može biti velika uteha. Mnogi od nas su prošli kroz mračan period u životu, ali su našli utehu u Psalmu 23,4: *»Ako pođem i dolinom sena smrtnoga, neću se bojati zla,*

jer si Ti sa mnom, štap Tvoj i palica Tvoja teši me.« Dok čitamo ove reči, osećamo Božju prisutnost usred očaja. U Bibliji pronalazimo utehu u trenucima bolesti, nemira i pometnje. Božja reč nas smiruje. Gospod nam kroz Svoju Reč obećava mir, radost i ispunjen život. Time što čitamo Njegovu reč mi potvrđujemo svoju potrebu za Njegovim vođstvom. Nemojte nikada zaboraviti da ponese te svoju Bibliju u posetu, kako biste i vi i oni imali blagoslove.

38. subota, 20. septembar 2014.

U posetama budi pažljiv slušač

U poseti vernicima ili prijateljima veoma je važno da budeš dobar i pažljiv slušač. Nekada ćemo pogoditi šta vernici misle ili osećaju, ali ako smo mudri i saosećajni daćemo im priliku da nam to i sami kažu.

Uglavnom, ljudi radije govore nego što slušaju. Verovatno ni kod nas nije drugačije. Šta je to što nas čini lošim slušačima? Prvo, niko nas nije učio kako da slušamo. U školama smo učili kako da govorimo, čitamo i pišemo, ali nema časova za bolje slušanje.

Dejl Karnegi, u svojoj knjizi *Kako steći prijatelje i uticati na ljude* kaže: »Budi dobar slušač. Ohrabri druge da govore o sebi.« Time što ćeš ih saslušati, otkrićeš mnoge zanimljivosti o ljudima. Ne možeš govoriti i slušati u isto vreme. Starogrčki filozof Diogen je rekao: »Mi imamo dva uha i samo jedan jezik da bismo mogli više da slušamo, a manje da govorimo.«

Mnogi ljudi imaju velike potrebe. Ali kako ćemo znati da im pomognemo ako ih ne saslušamo? Šta istinsko slušanje unosi u međusobni odnos?

Poštovanje. Slušanje pokazuje poštovanje prema drugima. Ako te poštuju, ja ću pažljivo saslušati ono što imaš da kažeš. Slušanje pokazuje da sam zainteresovan za tvoje mišljenje. To znači da me ti kao osoba zanimaš.

Otvorenost. Slušanje je znak otvorenosti za tuđe gledište. Kada si otvoren za ono što ljudi mogu da ti kažu i oni se otvaraju. Time što ćeš biti otvoren za mišljenje drugih ljudi učinićeš da se oni osećaju bezbednim u samoizražavanju, a i veća je verovatnoća da će biti iskreni.

Prisutnost. Slušanje znači da si potpuno prisutan. Ako je tvoj um na nekom drugom mestu, ti ne slušaš. Slušanje zahteva strpljenje. Slušanje ne znači obavezno ćutanje. Budi aktivni slušač i pokaži da si uključen tako što ćeš postaviti neka pitanja ili ćeš zamoliti da ti osoba nešto ponovi ako nisi razumeo. Biti dobar slušač je dobra vežba za izgradnju karaktera. Nagrada je jednaka trudu. Uspešnost svakog odnosa može se meriti sposobnošću slušanja sa obe strane. Često se usredsređujemo na sposobnost govora, verujući da dobar govor omogućuje kvalitetniju komunikaciju. Sposobnost slušanja takođe je bitna komponenta u uspešnoj komunikaciji.

39. subota, 27. septembar 2014.

Posete i molitva

Posete moraju uključivati molitvu. Molitva posetama daje posebnu dimenziju. Ona pokazuje našu zavisnost od Boga i dozvoljava da Njegovu prisustvo menja atmosferu u domu.

Kada se molite za druge, dobijate dvostruki blagoslov. Bog čuje vaše molitve i vidi da želite najbolje onima za koje se molite. Ako se molite za nekog ko je bolestan ili za usamljene kojima je potrebna nega, to menja i shvatanje vaših sopstvenih problema. Molitva vam donosi blagoslove, a biće blagosloveni i oni za koje se molite.

Skoro svakog dana se u poseti molim za nekoga. Molitva za druge nije uvek jednostavna. Evo nekoliko osnovnih koraka koji mogu da upotpune vaše molitve u posetama:

Upoznajte osobu za koju se molite. Odvojite neko vreme da upoznate osobu za koju se molite. Ovim postizete dve važne stvari. Prvo, to će vam otkriti kako i za šta da se molite. Drugo, ta osoba će se osećati mnogo prijatnije u vašem prisustvu.

Nemojte nagađati. Ustanovio sam da je najbolje pitati u čemu je ljudima potrebna Božja pomoć. Šta bi oni voleli da spomenem u molitvi? Naravno, oni se mogu moliti sami za sebe, ali se verovatno neće osećati slobodnim da to urade. Time što ćete ih pitati šta žele da Bog učini za njih, situacija će biti mnogo jasnija, a molitva ličnija i smislenija.

Dodirnite osobu za koju se molite. Ako je prikladno, stavite svoju ruku na osobu za koju se molite. To neće stvoriti neki poseban odnos ili

zajedničko molitveno iskustvo. Međutim, stvoriće prisniju atmosferu za molitvu. Brižna ruka na ramenu osobe za koju se molite učiniće da se ona oseća prijatnije. Međutim, budite pažljivi da ne bude neprikladnih dodira, pogotovo kad je u pitanju suprotni pol.

Molite se iz srca. Molite se usrdno, iz srca. Zapamtite, vi se obraćate Bogu, a ne osobi kojoj želite pomoći. Elen Vajt kaže da bi molitva trebalo da bude deo svake porodične posete: «Nikad nemojte ući u porodicu ili izaći iz nje, a da je niste pozvali da se pomoli sa vama.» (Pastoral Ministry, p. 230)

Molitva se može uputiti u bilo kojim okolnostima. Ali u prisutnosti drugih, ona stvara snažne veze. Razmena iskustava približava ljude.

— IV tromesečje —

40. subota, 4. oktobar 2014.

Poseta i lista provere

Lekari postavljaju mnoga pitanja kako bi ustanovili i odredili nečije zdravstvene probleme.

Elen Vajt kaže da je potrebno da brinemo »o duhovnom zdravlju duše (vernika). Šta radi vešt lekar? On se raspituje o pojedinostima slučaja, a onda prepisuje odgovarajuće lekove. Isto tako, lekar duša trebalo bi da istraži duhovne bolesti od kojih je obolelo njegovo duhovno stado, da odredi odgovarajući lek i zamoli Velikog Lekara da mu u tome pomogne. Pružite pomoć koja je potrebna. Propovednici koji slede ovaj princip dobiće poštovanje koje im pripada kao Hristovim službenicima. Time što se brinu za druge sačuvaće i sopstvenu dušu. Oni moraju da crpe snagu od Boga kako bi mogli da daju snagu onima kojima služe.« (Pastoral Ministry, p. 230)

Svrha posete je da se razgovara o duhovnim temama. Da biste izbegli utisak da ste tu da virite u lični život onih koje posećujete, imajte na umu neka pitanja, koja će poslužiti kao izazov i podstaći njihov duhovni rast. Evo nekoliko primera:

- Kako je vaša porodica?
- Da li neko od vaših članova porodice želi da se krsti?
- Da li nalazite vremena za porodično bogoslužjenje?
- Kakva je vaša lična zajednica s Bogom?
- Da li ste u stanju da o svojoj veri govorite drugima?

- Da li imate Bibliju, Biblijsku pouku, Glasnik i knjige Duha proroštva?
- Da li ste verni u desetku i prinosu?
- Da li je u vašoj porodici odlazak u crkvu prioritet?
- Da li imate neki predlog koji bi mogao da poboljša crkveni program ili neku službu?
- Da li imate neku posebnu želju za molitvu?
- Iz čega se sastoji vaše proučavanje Biblije?
- Da li postoji neki stih ili nešto iz naše doktrine što bi trebalo pojašniti?
- Šta mislite, koje vam je darove Bog dao?
- Da li mislite da crkva koristi vaše talente?
- Koji je vaš najveći strah po pitanju budućnosti?
- Da li postoji neko područje u vašem hrišćanskom iskustvu u kojem imate problema?
- Šta vam se posebno sviđa u našoj crkvi?
- Da li možete da ukažete na oblasti u svom životu, u kojima ste nedavno doživeli duhovni rast?

U nekim slučajevima, samo jedno pitanje može da započne plodnosan razgovor. Vaš glavni cilj treba da bude otkrivanje načina na koji možete da im pomognete da rastu i da služe u crkvi. Tokom razgovora, pamтите stvari za koje su vam rekli da se molite. U molitvi na kraju posete spomenite te stvari i molite se za svaku posebno. U svakoj poseti je važno da pokažete duboku zainteresovanost za duhovno stanje vaših vernika.

41. subota, 11. oktobar 2014.

Misija Adventističke crkve

Šta je misija naše crkve? Zašto smo ovde? Isto kao što je Bog dao prvoj crkvi stukturu odredio joj je i misiju. Adventisti sedmog dana imaju posebnu poruku za ovo vreme – jedinstvenu svrhu. Naša crkva ima posebnu privrženost misiji. Vernici treba da odražavaju tu ljubav prema misiji. Treba o njoj stalno da govore u svojim crkvama, i ona treba da

im je prioritet na crkvenim odborima. Treba da budemo vešti u inspirisanju vernika crkve za sprovođenje misije.

Šta je naša misija? Misija Adventističke crkve je da sve ljude učini Isusovim učenicima, tako što će govoriti o večnom Jevanđelju (rado-snoj vesti) u okvirima trostruke anđeoske vesti iz Otkrivenja 14,6-12, navodeći ljude da Ga prihvate za svog ličnog Spasitelja i ujedine se sa crkvom ostatka. Sredstvo postizanja ove misije je učenje da Mu služe kao Gospodu i pripremanje za Njegov skori dolazak.

Koja je naša metodologija? Mi ovu misiju obavljamo pod vođstvom Svetog Duha na sledeće načine:

1. Propovedanjem – Prihvatanjem Hristovog naloga (Mat. 28,18-20), mi objavljujemo celom svetu, u ovim poslednjim danima, večno jevanđelje Božje ljubavi, koje se potpuno otkrilo u životu Njegovog Sina, u Njegovom radu, smrti, vaskrsenju i prvosvešteničkoj službi. Prepoznajući da je Biblija otkrivenje Božje volje, mi iznosimo njenu poruku, uključujući Hristov drugi dolazak i autoritet Deset zapovesti sa posebnim naglaskom na sedmi dan – Subotu.

2. Poučavanjem – Priznanjem da je razvoj karaktera i uma važan u Božjem planu spasenja, mi podstičemo razvoj zrele veze sa Bogom, sa Njegovom rečju i celim univerzumom.

3. Lečenjem – Uzdižući biblijske principe za dobrobit čoveka, mi postavljamo zdravlje i lečenje bolesnih kao prioritet, i svojom službom za siromašne i ugnjetavane saradujemo sa Stvoriteljem u Njegovom saosećajnom radu na obnavljanju.

4. Negovanjem učenishva – Radeći na stalnom duhovnom rastu i razvoju svih vernika, mi negujemo nove članove, upućujemo ih na pravedan život, obučavamo ih da budu Božji svedoci i ohrabrujemo njihovu poslušnost Božjoj volji.

42. subota, 18. oktobar 2014.

Misija adventističke crkve

Mi verujemo da je Bog pozvao Adventističku crkvu ne samo da propoveda Jevanđelje već i da privuče pažnju na zaboravljenu službu u nebeskom svetilištu, na stanje mrtvih, na zdravstvenu reformu i druge istine u koje verujemo i koje su deo trostruke anđeoske vesti (Otk. 14).

Naša poruka nije zatvorenog tipa, jer se odnosi i na sve one koji je još nisu čuli i na one koji je zapostavljaju. To je veliki izazov za nas.

Glavna misija naše crkve je da širi uticaj koji će dovesti do pomirenja između Boga i ljudi.

To je naš glavni cilj. Ljudi često kažu: »Šta je sa siromašnima i nesrećenicima? Zar crkva ne bi trebalo da ima neku obavezu prema njima?« Da. Neophodno je da pomazemo i da olakšamo patnje onih koji su u potrebi i koji su siromašni, ali to nije primarna misija naše crkve. Propovedanje Jevanđelja je prevashodna misija crkve zato što je crkva Božje oruđe za evangeliziranje svetu.

Postoje različita mišljenja u vezi sa funkcionisanjem crkve, ali evo nekih od njenih najuzvišenijih prioriteta:

Objavljivati Jevanđelje ljudima i načiniti od njih učenike. »Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio. I evo Ja sam s vama u sve dane do svršetka veka. Amin« (Mat. 28,19-20). Bog ih je uputio: »Idite po svemu svijetu i propovedajte ovo Jevanđelje svakome stvorenju.« (Mar. 16,15)

Kombinacija ova dva elementa – evangelizma i učenja – uglavnom se smatra primarnom misijom crkve. Evangelizam je objavljivanje dobre vesti o Isusu Hristu i on dovodi ljudske duše u zajedništvo sa Bogom. Učeništvo je obučavanje vernika da postanu pravi sledbenici Hristovi i sledbenici Njegovih principa. Odgovornost svakog vernika, a ne samo propovednika, je da zadobije duše za Isusa Hrista.

Služiti kao zajednica u bogosluženju i druženju. Bog je načinio čoveka tako da uživa u zajednici sa Bogom i u slavljenju Boga. Zato je i deo Božjeg plana za crkvu okupljanje ljudi u cilju zajedničkog bogosluženja i zajedničkog izražavanja ljubavi prema Njemu i jednih prema drugima. Isus je ovo opisao kao dva najveća ideala hrišćanstva: »*Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svijem umom svojim i svom snagom svojom. Ovo je prva zapovjest. I druga je kao i ova: ljubi bližnjega svojega kao samog sebe. Druge zapovjesti veće od ovih nema.*« (Mar. 12,30.31)

Gospodu je veoma drago kad ga Njegova deca ljube i obožavaju (Efes. 4,1-4, 1. Jov. 1,7). Njegova prisutnost se vidi u takvom okruženju, a naše hrišćansko svedočenje je verodostojno u očima sveta. »*Po ovome svi će poznati da ste Moji učenici, ako imate ljubav među sobom.*« (Jov. 13,35)

Obučavati vernike i pripremati ih za misijski rad. Naša je dužnost da jačamo crkvu kao telo i da vernike obučavamo za misijski rad. Crkva bi trebalo da bude mesto ispunjeno duhovnim izgrađivanjem, gde se uči Božja reč, gde se vernici učvršćuju, pripremaju za učenje i vode ka duhovnom sazrevanju. Ovo ne samo da snaži našu veru u Boga već nas priprema i za službu. Prema Božjem planu, svaki član tela Hristovog pozvan je na službu u nekom delu misije (Rim. 12,6, 1. Kor. 12,14-31), pogotovo kod dovođenja duša Hristu (2. Kor. 5,17).

Crkva je mesto za obučavanje gde dobijamo ohrabrenje i podršku u misiji. To je mesto gde učimo kako da delimo svoju veru sa drugima.

Biti svetlost svetu. Isus je iskoristio so i svetlost kao metaforu kako bi opisao uticaj crkve na svet (Mat. 5,13-14). Istorijski gledano, so je uvek bila vredna i koristila se, između ostalog, kao antiseptik u borbi protiv infekcija. Svetlost razgoni tamu i suštinski je element života.

Prema tome, možemo da zaključimo da je crkva antiseptik za greh koji uklanja infekciju zla. Crkva treba da zastupa Božje interese u društvenim poslovima. Božanska namera nikada nije bila da crkva bude pasivna ili ograničena samo na zgradu. Ona treba da bude Božji svetionik svetu. Hristos želi da crkva obasjava svet Njegovom svetlošću, dok širi spasonosne istine i pravednost Isusa Hrista. *»Ali i naši neka se uče napredovati u dobriem delima, ako gde bude od potrebe da ne budu bez rada.«* (Titu 3,14) Isus je kazao svojoj crkvi: *»Tako da se svetli vaše vidjelo pred ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave Oca vašega koji je na nebesima«* (Mat. 5,16).

43. subota, 25. oktobar 2014.

Razlog za misiju

Da li ste se nekada zapitali zašto je Bog nama poverio ovu važnu misiju? Zar On nije mogao da objavi Jevanđelje preko nekog drugog? Elen Vajt kaže: *»Bog je mogao da objavi svoju istinu preko bezgrešnih anđela, ali to nije bio Njegov plan.«* (Christian Service, 7) Duh proroštva dalje govori: *»Bog je mogao da dopre do grešnika bez naše pomoći«* (Isto, 8). Zašto je onda Isus poverio ovaj zadatak ljudima? U nameri da da odgovor na ovo pitanje, Elen Vajt piše: *»Da bismo razvili Hristov karakter, moramo učestvovati u Njegovom poslu«* (Isto). Vernici koji su uključeni u misijski rad dobijaju veliku duhovnu dobrobit.

Oni koji samo sede prestaju da rastu. Isus je došao na ovaj svet da traži i nađe izgubljene. Svi smo mi bili izgubljeni pre nego što smo čuli jevanđelje. Nama je data prilika da prihvatimo Isusa kao svog Spasitelja i tako budemo spaseni. Veliki izazov u hrišćanskom životu je ostati na putu spasenja. Da bismo rasli u Božjoj blagodati moramo proučavati Njegovu reč i moliti se bez prestanka.

Većina hrišćana otkriva da, kako vreme prolazi, gube volju za molitvom i proučavanjem. Zašto? »Postoji jedan lek za duhovnu lenjost, a to je rad – rad za duše kojima je potrebna pomoć.... To je recept koji je Bog prepisao za malodušne, sumnjičave, i uzdrhtale duše. Neka tužni, koji hodaju pred Bogom žaleći se, ustanu i pomognu nekome.« (Marcos De Benedicto, Ministry, October 2008, 24, 25)

Prema Elen Vajt, prvenstvena svrha misionstva nije samo evangelizam. To je prilika da ljudi i žene rastu u blagodati, da nadvladaju svoju duhovnu lenjost i da osnaženi idu napred. Vernici koji nisu aktivni i koji nisu uključeni u misiju crkve su razlog za brigu. Ne zbog toga što će biti manje krštenja ili zbog toga što se vest neće brzo širiti, već zbog toga što takvi vernici propuštaju suštinu hrišćanskog iskustva.

Zdravi hrišćani su posvećeni misiji crkve. Ponekad se zbumimo. Mislimo da je svrha misije krštenje, pa smišljamo nove načine kako bismo krstili više ljudi. To bi bilo u redu kada bi svrha misije bila povećavanje broja vernika. Hristos je zamislio da misija podstiče na duhovni rast. »Ne postoji osoba koja je istinski posvećena, a da živi bespomoćnim, beskorisnim životom.« (E.G.W., Christian Service, 107)

44. subota, 1. novembar 2014.

Misija

»Obeležje velike crkve nije njen kapacitet u pogledu broja sedišta, već kapacitet u vidu broja poslanih radnika.« (Majk Stačura)

Kada nam je Hristos poverio misiju svoje crkve, On je kazao: »Bićete mi svedoci.« »Ovo Jevanđelje će se propovedati po celom svetu.« »Vi ste so zemlji.« »Vi ste svetlost svetu.« »Idite i načinite svet učenicima.« Svi ovi nalozi iziskuju individualno učestvovanje.

Gospod nije poverio ovu misiju samo učenim evanđelistima. Mi treba od svakog vernika da načinimo misionara. Naš izazov je da svaki

vernici ispuni svoju misiju. »Neka pastori i crkvene starešine budu voljni da uče vernike kako da, ukoliko žele duhovni rast, nose teret koji im je Gospod stavio – teret dovođenja duša do poznanja istine. One koji ne ispunjavaju ovu odgovornost treba posetiti, moliti se za njih i truditi se oko njih« (E.W, Christian Service, 13).

»Mudar je pastor koji je u svojoj službi rano naučio da ne može sam da obavi sav posao. Gospod je izabrao dvanaest učenika. Prvi apostoli su izabrali sedam đakona. Vlasnik vinograda je otišao na pijacu da pronađe pomoć« (White, Gospel Workers, 200).

Odgovornost pastora je da obučava, organizuje i vodi celu crkvu u zajedničkom naporu da opomenu i pripreme celi svet za susret sa Bogom. Nijedan član crkve ne može da kaže: »Ja ne želim da stvaram učenike. Ja ne želim da budem svedok. Ja nemam mogućnosti. Ja to ne volim, pa neću to ni da radim.« Najveći razlog za postojanje crkve je misija. To nije do pojedinca ili neka privatna stvar.

U jednoj anketi za pastore i članove crkve, devedeset posto pastora izjavilo je da je svrha postojanja crkve dosezanje izgubljenih. Međutim, devedeset posto verništva izjavilo je da je svrha crkve zadovoljavanje njihovih potreba. Samo je deset procenata verništva navelo da je svrha crkve dosezanje izgubljenih. Nije ni čudo što crkva ne vrši veći uticaj u društvu. Oni nisu zainteresovani za dosezanje izgubljenih duša, oni su zainteresovani samo za sebe. Vernici su u stalnom iskušenju da se u crkvi osećaju i ponašaju kao kod kuće. U tom slučaju neće biti istinskog jedinstva, a ne može se ispuniti ni prava Božja vizija.

45. subota, 8. novembar 2014.

Velik nalog i oduševljenje u misiji

Kada je Isus poslao svoje učenike u svet (Mat. 28,10, 20), On ih je poslao kao zajednicu, a ne kao pojedince. Čak i kada su rani hrišćani odlazili od svojih kuća u misiju, nisu išli sami, išli su u grupama (Mar. 6,7, Dela 15,22, 1. Sol. 3,1-2). Kroz posete, pisma i molitve, oni su uspevali da ostanu u vezi sa svojom mesnom crkvom. Crkvena zajednica im je bila važna za misiju. Hristos nas je poslao u svet kao ambasadore Njegove crkve.

Kao takvi, mi sa drugima delimo njenu misiju. Pojedinci koji rade sami ne mogu ispuniti ovu misiju. Vi možete svom susedu da govorite o Hristu bez pomoći drugih vernika. Ali je malo verovatno da ćete sami uspeti da odnesete Jevanđelje čitavom kontinentu, utolite glad mnogih ili da sagradite bolnicu. Međutim, kada ste u zajednici sa drugim vernicima, vi možete da ostvarite sve ovo, a čak i više.

Naša misija ne sme biti ograničena samo na evangelizam. Uloga crkve u ovom svetu je da dovodi ljude Bogu i da ih pomiri sa Njim. Isus je učio, pomagao, lečio, služio i obučavao svoje učenike. Crkva treba da radi ono što je i Isus radio.

Oduševljenost u radu je kombinacija energije i ubeđenja. Prava ljubav prema misiji se razvija iz ljubavi prema Bogu i posvećenosti Njegovoj crkvi. Elen Vajt piše: »Hristova radost bila je da spasava duše. Neka ovo bude i vaš posao i radost.« (Christian Service, 110) Ona nastavlja: »Svako ko govori o Hristu treba da spasava duše.« (Isto) Zatim ovo naglašava rečima: »Ova odgovornost ne treba da leži samo na rukopoloženim pastorima. Svako ko je primio Hrista pozvan je da radi na spasavanju duša.« (Isto, str. 10) Crkvene aktivnosti kao što su molitva, zahvaljivanje, muzika, zajedništvo i druge službe takođe su važne, ali je naša najveća odgovornost nošenje spasenja izgubljenima. Ovo bi trebalo da bude naša najveća radost. Na Nebu nećemo više evangelizirati. Ali dok smo ovde na Zemlji, evangelizam bi trebalo da bude deo našeg životnog iskustva. Nošenje vesti večnog Jevanđelja drugima je misija svakog hrišćanina – i vaša i moja. Veliki nalog ima svoj rok trajanja, traje od vremena kada ga je Isus dao pa »do kraja sveta.« (Mat. 28,20) Svaki minut je dragocen. Čak i demoni znaju da ima još malo vremena.

Hrišćansko iskustvo i duhovan rast zahtevaju svedočenje. Ako se ne povežemo sa svojom zajednicom i ne prenosimo svoju veru, naše hrišćanstvo nema smisla. Kakvu crkvu mi pripremamo za Hristov drugi dolazak?

46. subota, 15. novembar 2014.

Različite motivacije za misiju i probuđenje

Svakog od nas motivišu različite stvari – ljubav, zahvalnost, strah, želja da ugodimo. Svaka od ovih motivacija je ispravna. Svaka nadopunjuje onu drugu. U Božjem univezumu, ono što je ispravno uvek je i ra-

zumno. Ponekad su nam potrebni svi ovi podsticaji kako bismo uradili ono što je Gospodu ugodno.

Iako je proslavljanje Boga najuzvišeniji i najvažniji motiv za svako delovanje, Pismo ne nalazi nikakvu kontradiktornost između Božje večne slave i našeg večnog dobra. Naprotiv, time što težimo za našim večnim dobrom, po Njegovom nalogu, mi proslavljamo Boga.

Generalna konferencija Crkve adventista sedmog dana je 11. oktobra 2010. godine izglasala dokument pod naslovom »Hitan poziv na probuđenje, reformaciju, učeništvo i evangelizam.« Ovak dokument počinje tako što podseća na misiju Adventističke crkve. Njena misija je da svetu objavljuje Božju poruku ljubavi za poslednje dane. U tom dokumentu se priznaje da smo posrnuli i da smo izgubili tlo, i da bez promene nećemo biti u mogućnosti da završimo misiju. Dokument se završava rečima izazova, za svakog vođu i svakog vernika, da se obavežu na sledeće:

1. Da na prvom mestu traže od Boga duhovno oživljenje i izlivanje Svetog Duha u vidu poznog dažda u ličnom životu, u životu naše porodice i u službi.

2. Da svako odvoji vreme za druženje sa Bogom kroz molitvu i proučavanje Božje reči.

3. Da svako ispita svoje srce i zatraži da nas Sveti Duh osvedoči o svemu što nas sprečava da u svom životu otkrivamo Isusov karakter. Da tražimo srce koje će ispunjavati volju Svetog Duha.

4. Da ohrabrimo crkvene službenike da provode vreme u molitvi i proučavanju Božje reči i da se mole da razumeju Božji plan za Njegovu crkvu.

5. Da ohrabrimo svakog člana crkvene organizacije kako bi ljudi koji rade u administraciji, pastori, zdravstveni radnici, izdavačke kuće, vaspitači, studenti i svi zaposleni tražili Isusa i izlivanje Svetog Duha kroz proučavanje Božje reči i molitvu.

6. Da koristimo sve moguće medije, predavanja i radionice kako bi cela crkva nastojala da ostvari dublji odnos sa Isusom radi obećanog oživljavanja i reforme.

7. Da pozivamo sve vernike da otvore svoje srce Svetom Duhu, sili koja menja, koja će preoblikovati naš život i život naše porodice, život naših organizacija i život cele zajednice.

47. subota, 22. novembar 2014.

777 – Globalna inicijativa za zajedničku molitvu radi izlivanja Svetog Duha

Adventisti širom sveta pozvani su da se zajedno mole u 7 sati (ujutru i uveče) za izlivanje Svetog Duha. Molitva jednog će se sjediniti sa molitvama hiljada drugih u različitim vremenskim zonama širom sveta. Elen Vajt kaže: »Lanac iskrene molitve vernika trebalo bi da obuhvati svet... da se mole za Svetog Duha« («Our Need of the Holy Spirit», Review and Herald, January 3, 1907). Ona nas podseća i da je »oživljavanje prave pobožnosti među nama najhitnija i najvažnija stvar. Naš prvi zadatak je da ovo tražimo... Naš je posao da kroz priznanje, poniznost, kajanje i iskrenu molitvu ispunimo uslove preko kojih će Bog moći da nam da obećane blagoslove. Oživljavanje treba očekivati jedino kao odgovor na molitvu.« (Prayer, 116)

Sada je kritično vreme u istoriji. Vreme je da se molimo Bogu kao nikada ranije. Molimo se da budemo ispunjeni Svetim Duhom. Vreme je da kao pastori, crkvene vođe i vernici budemo spremni da u potpunosti sebe damo Hristu svakog dana i da se u potpunosti oslonimo na Njega. Potrebno je da primimo pozni dažd, sveto ulje, Duh zapečaćenja. To je naša najveća potreba. Hajde da tražimo od Boga da nas oživi, obnovi i osnaži da izvršimo misiju koju nam je On poverio. Onda ćemo biti spremni za Hristov drugi dolazak.

Tamo će biti kruna za svakoga, biće raznih iznenađenja i nagrada. Nagrade nam se neće dati samo kao priznanje, već ćemo ih dobiti zbog Hristove neograničene ljubavi prema nama – njegovim vrednim radnicima.

Zato kažimo kao Pavle: *»Jer ja se već žrtvujem i vreme mojeg odlaska nastaje. Dobar rat ratovah, trku svrših, vjeru održah. Dalje dakle meni je pripravljen vijenac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija, ali ne samo meni, nego i svima koji se raduju njegovu dolasku.«* (2. Tim. 4,6-8) Da li možeš biti iskreni vernik ako ne osećaš ljubav prema misiji?

48. subota, 29. novembar 2014.

Sila za evangelizam

I pristupivši Isus reče im govoreći: dade mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji.» (Mat. 28,18)

Evangelizam u svim svojim vidovima – a posebno u žetvenom delu – nije ljudski poduhvat. Kao da bi teški znoj ljudskih bića mogao stvarno da utiče na nekoga da sledi čoveka po imenu Isus. Bez obzira na krhkost ljudskih tela, Bog koristi ljude kao svoje instrumente da bi osvojio one koji su izgubljeni. Međutim, nikada ne smemo zaboraviti da se iza svega toga nalazi neverovatna sila Svetoga Duha.

Crkvu je načinio Isus, a za službu je osnažio Sveti Duh. Ljudsko delo nije stvorilo crkvu – ona je rođena moćnim delovanjem Svetoga Duha na dan Pedesetnice. Od svog početka, crkva je bila svesna da je stvorena i osnažena od strane samog Boga. Ona nikada ne može da ide napred u ljudskoj snazi već samo u duhu treće Ličnosti Božanstva.

Dok Isus okuplja svoje učenike na poslednjem sastanku, Matej nam opisuje kako Isus osniva crkvu radi ispunjavanja Svoje misije.

»A jedanaest učenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus. I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše. I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade Mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, Učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo Ja sam s vama u sve dane do svršetka veka« (Mat. 28,16-20).

Ovaj odlomak opisuje Isusovo stvaranje onoga što će postati hrišćanska crkva. Baš kao što je Bog sišao na Sinajsku goru sa grmljavinom i uspostavio svoju starozavetnu crkvu, tako je Isus osnovao crkvu na gori i uspostavio svoju novozavetnu crkvu.

Isus se pojavio pred svojom izabranom jedanaesticom u svom vaskrsлом stanju. Oni su se poklonili i obožavali Ga. Hrišćanstvo počinje sa obožavanjem živog Gospoda. On je vaskrsli Hristos. On je pobedio smrt i greh. Ovaj ponedonosni Hristos je temelj crkve koja je organizovana kasnije. Ipak, neki od učenika su posumnjali (17. stih). Isus nije uspostavio crkvu sa savršenim ljudima, već sa pojedincima koji su još uvek učili i napredovali.

Slično tome, Bog je započeo svoju starozavetnu crkvu sa nesavršenim ljudima koji su se klanjali zlatnom teletu dok je Mojsije na gori

primao Deset zapovesti. Čini se da je priroda biblijskog Boga da koristi nesavršene ljude. Nije potrebno da čekamo da postanemo savršeni pre nego što nas Bog upotrebi. Isus je stručnjak za korišćenje ljudi koji još treba da rastu.

Baš kao što je Bog sišao na Sinaj i prikazao svoju silu natprirodnim delovanjem, tako je i Isus, svojim moćnim glasom, objavio da ima svu vlast na Nebu i na zemlji (18. stih). Ovo je najmoćnija izjava koju je Isus ikada izrekao. Nema sumnje u to ko je On. Ne možete da dobijete više vlasti od one koju je Isus pokazao da ima u ovom odlomku. To je bilo podjednako tome da objavljuje da je On glavni izvršni Zapovednik svemira. Kada On progovori, svi slušaju i poslušaju. Ovo je Isusov stav dok poziva hrišćansku crkvu u postojanje, koristeći jedanaestoro sumnjičavih učenika.

Zbog takvog pokazivanja autoriteta i moći, trebalo bi ozbiljno da shvatimo Isusa. Ako ne uradimo ono što On traži, mi smo neposlušni Glavnom Zapovedniku svemira. Crkva nema drugu mogućnost. Crkva mora da sluša svog Zapovednika. Prema tome, ako neka crkva tvrdi da je hrišćanska, a ne sluša veliki nalog, namerno i dragovoljno živi u grehu – što je loš položaj za svakoga ko tvrdi da je učenik Isusa Hrista.

A koji je taj nalog? Stvaranje učenika. Stvaranje učenika je očigledno proces. Ljudi se moraju osvajati za Isusa, a zatim razvijati u plodnosne učenike čoveka iz Galileje. Prema tome, samim delom stvaranja crkve, Isus je definisao proces stvaranja učenika. Isusov nalog nije samo da se donese odluka za Njega, da se ljudi krste ili da postanu članovi crkve – koliko god da je važan svaki deo tog procesa; nalog zahteva stvaranje učenika, što je Isus jasno naveo u drugim odlomcima - da ljudi budu spremni da Ga sretnu kada On dođe. (Radi daljeg istraživanja o tome šta znači biti učenik, pogledajte knjigu od istog pisca, *Radical Disciples for Revolutionary Churches*, ili *Recovering an Adventist Approach to Life and Mission in Local Church*.)

Ne samo što Isus jasno definiše misiju, već objašnjava da će biti sa svojom crkvom dok ona ispunjava tu misiju. Crkvama nije potrebno da otkriju svoju misiju. Ona im je već data od strane samog Osnivača. Možda je potrebno da misiju osavremenimo, ali je Isus jasno definisao cilj. Svaka crkva koja ima misiju, a ne bavi se dosezanjem izgubljenih, ne može, po definiciji, da bude hrišćanska crkva, jer biti hrišćanin znači živeti u poslušnosti živom Hristu. Crkva sa misijom drugačijom od ove je crkva koja je dijametralno suprotna Hristu. Ovde nema opcija, već samo poslušnost.

Matej 28,20. prikazuje Isusa koji hrabri svoje učenike da će živi Hristos ići sa njima dok ispunjavaju misiju. On nije obećao da će biti sa njima u svemu što rade. Obećanje je dato u vezi sa nalogom. Obećanje nije bezuslovno, ali znači da će Njegova prisustnost pratiti crkvu dok se ona kreće napred u poslušnosti Njemu.

Kakva zadivljujuća misao. Mi ne idemo napred i osvajamo ljude za Isusa sami u svojoj sili. On nas prati. On ide sa nama. Mi ne idemo u ljudskoj snazi već u veličanstvenoj sili vaskrslog Gospoda. Zato možemo da idemo napred u potpunoj sigurnosti, bez ikakve sumnje, u potpunoj veri da će nas Bog blagosloviti dok težimo da osvojimo duše za Hrista. On nas nije pozvao na neuspeh, već na uspeh u Njegovom prisustvu. Samo Božja sila može da izazove veličanstvene rezultate koje je Isus obećao. Ne usuđujemo se da govorimo o neuspehu u Božjem prisustvu.

49. subota, 6. decembar 2014.

Božje u »oskudici«

»Odgovori mu bolesni: da Gospode; ali nemam čovjeka da me spusti u banju kad se zamuti voda; a dok ja dođem drugi siđe prije mene.« (Jov. 5,7)

Bog je danas u velikoj »oskudici«. Bog u »oskudici»? Kakva je ovo čudna izjava? Šta uopšte može nedostajati Bogu koji je svemoguć? Neki će ovu izjavu smatrati izjavom koja ne može da se dokaže i kojoj se mora usprotiviti. Drugi će je možda smatrati ludošću i tretiraće je kao izjavu koja se ne može uskladiti sa hrišćanskom verom. Kako neko sme da pomisli da je Svemoguć Bog, Tvorac svemira koji zapoveda celom stvorenom svetu u bilo kakvoj oskudici?

Ovo je zaista teška misao, ali Bogu zaista nešto nedostaje. Ograničeni ljudski um stoji pred ogromnom preprekom, koju teško može da shvati i jedva je spreman da prihvati. Ipak, ovde je reč o činjenici, a ne o hipotezi. Gospod poseduje sve što je ljudsko oko u stanju da ugleda, sve što zbunjeno pretpostavlja i ispipava, i sve što samo maglovito poznaje. On ne samo da je sve stvorio, načinio i blagoslovio životom, već sve i održava i čuva. David se seća ove istine: *«Gospodnja je zemlja i što je god u noj, vasiljena i sve što živi na njoj.» (Psal. 24,1)*

Čuveni engleski evangelizator Spurdžon komentariše ovaj stih sledećim rečima: *«Iako čovek živi na ovoj zemlji koju često dele pohlepni*

vladari, ova zemlja nije čovekova. On je samo podstanar u jednom nesigurnom stanu, koji u bilo kom trenutku mogu da mu otkazu. Pravi vlasnik sedi ustoličen nad oblacima. Zemlja je u stanju da čoveku pruži bogatstvo i život u izobilju, ali vlasnik svega je Svemogući Bog.«

U stara vremena proroci su sledećim rečima objašnjavali Božje vlasništvo: *»Moje je srebro i Moje je zlato, govori Gospod nad vojskama.«* (Agej 2,8) *»Jer je Moje sve gorsko zvijerje, i stoka po planinama na hiljade. Znam sve ptice po gorama, i krasota poljska preda Mnom je.«* (Psal. 50,10-11) *»Sve što je dobro na ovoj zemlji je dar koji dolazi iz Božje ruke i svedoči o Njegovoj ljubavi prema čoveku. Njegovi su siromašni, ali i sva područja verskog života. Zlato i srebro je u Njegovom vlasništvu i da On to želi, mogao bi učiniti da ona padaju sa neba... On nas obasipa dobrim delima. Dugujemo Mu zahvalnost i hvalu za hranu, odeću i vazduh. Bez Njegove posebne brige vazduh bi bio pun otrova koji bi bili nosioci zaraza. On je Bog koji je darodavac, dobročinitelj i Bog zaštite. Isključivo Božje brigovodstvo i sila održavaju naš život.«* (E.G. White, *Counsels on Stewardship*, str. 15-18).

Ovo je predivna slika o Božjem biću, o Njegovoj veličini, o Njegovom nemerljivom bogatstvu. Zaista, sve je Božje. On sve čini i On upravlja nad svim. Kada On progovori nastaje, kada drugačije zapovedi sve se vraća u prašinu. U čemu Bog može da oskudeva? U ljudima! Ljudima, koji su privrženiji Njegovoj reči od svog života, ljudima koji propovedanje Jevanđelja nose u svojim srcima više od svega na ovom svetu. Budi ti takav čovek! Bilo čime da se baviš u svom životu, dozvoli da te Bog upotrebi za širenje Njegovog carstva tu gde se nalaziš!

50. subota, 13. decembar 2014.

Rad sa novokrštenim vernicima

»Nego vladajući se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome koji je glava, Hristos.« (Efes. 4,15)

Posećivanje novokrštenih vernika

Za vreme evangelizacija obično počnemo da posećujemo ljude koji dolaze na predavanja. Oni se naviknu da ih posećujemo jednom sedmično, a u nekim slučajevima i češće. Ako iznenada zanemarimo svu tu

pažnju, izgledaće kao da smo bili zainteresovani samo da ih dovedemo u crkvu, a onda kada se krste, više nam nije stalo do njih. Zato crkve koje žele da zadrže svoje novokrštene vernike moraju redovno da ih posećuju. Moj predlog je da nastavite da posećujete novokrštene vernike jednom sedmično tokom prvog meseca njihovog crkvenog života, a zatim jednom mesečno tokom naredne godine.

Šta da radite za vreme ovih poseta? Ko da ih posećuje? Očigledno, pastor ne može da postigne sve ove posete. Ustvari, više se postiže ako pastor ne ide u ove posete. On može da obavi neke posete, ali kada vernici idu u te posete, oni prenose poruku da je čitava crkva zainteresovana za nove vernike. Takođe, kada u posete idu različiti ljudi, to povećava krug ljudi koje novi vernici upoznaju. Ipak, da bi vernici išli u posetu, potreban im je razlog. Naučio sam da je verniku teško da pokuca na vrata i kaže: »Došao sam da vas posetim.«

Predlažem da crkva napravi plan po kom će svaki vernik koji odlazi u posetu nositi neku knjigu ili časopis koji pomaže novokrštenim vernicima u boljem razumevanju crkve. Na primer, starešina crkve može novokrštenim vernicima da pokloni primerak knjige sa jutarnjim stihovima za tu godinu i objasni im kako da imaju porodično bogoslužnje. Druge sedmice, starešina može da im odnese neku knjigu Elen Vajt kako bi se bolje upoznali sa darom proroštva. Neko drugi može da odnese primerak Glasnika i pokaže im kako da se pretplate na časopis. To može da se uradi i sa drugim časopisima. Možete čak i da im poklonite godišnju pretplatu za neki od časopisa. Naravno, treba da im objasnite da će prvih godinu dana dobijati časopis besplatno.

Ako imaju decu, direktor adventističke škole treba da ih poseti i predstavi im lokalnu crkvenu školu. Drugi posetilac može da bude vođa Izviđača, koji decu poziva da se pridruže Izviđačima. Ovo su samo neki od razloga da ljudi idu u posete. Koristite sopstveni plan, ali se postarajte da idete redovno u posete novokrštenim vernicima. Neko će se možda pitati: »Ko će platiti sve ove knjige i časopise?« Odgovor je – lokalna crkva. To je mala cena za dobrobit novih vernika. Trošimo na hiljade dinara u cilju zadobijanja novih vernika – hajde da nešto potrošimo da ih i zadržimo.

Vernici koji posećuju nove vernike treba da dobiju određena uputstva. Treba ih naučiti da ne osuđuju. Možda će videti nešto što smatraju da nije prikladno, ali ne smeju da osuđuju. Adventistički način života se uči tokom vremena i ljudima je potreban prostor za rast u okolini koja

ih prihvata. Dobro birajte osobe koje će ići u posete i postarajte se da su u stanju da prenesu sliku prihvatanja novokrštenim vernicima.

Male grupe

Za novokrštene vernike je najbolje da ih rasporedite u male grupe. Mala grupa postaje odgovorna za njihovo prilagođavanje. Mnogo pose-ta o kojima smo govorili u prethodnom delu mogu da se ostvare u vidu malih grupa. Otkrio sam da novi vernici retko ili nikada ne napuštaju crkvu ukoliko se priključe maloj grupi.

Male grupe omogućuju stvaranje novih poznanstava. Naš cilj je da novi vernici steknu sedam novih prijatelja za šest meseci, a najbolji na-čin da se to ostvari je mala grupa. Ljudi ne mogu da steknu nove pri-jatelje ako se sa drugima sreću samo subotom ujutro, dok svi sede u klupama. Ljudima su potrebne prilike za druženje i interakciju. To se najbolje ostvaruje kroz male grupe.

Crkve koje su planirale službu malih grupa kao nastavak evangelizacije imaju uređeni sistem prema kojem tokom poslednje sedmice sa-stanaka već pozivaju nove ljude u male grupe. Male grupe treba da poč-nu sa sastancima nedelju dana posle završetka evangelizacije. Nemojte da se brinete ako jedna osoba bude pozvana u pet različitih grupa. To samo pomaže novim vernicima da se osećaju prihvaćenima. Ako je va-šoj crkvi potrebno bolje razumevanje toga šta male grupe rade, obratite se vašoj oblasti radi daljeg obučavanja i dobijanja materijala.

Seminar o duhovnim darovima

Važno je da se novi vernici uključe u rad crkve što je pre moguće. Sve dok ljudi ne počnu da doprinose životu neke organizacije, oni ne-maju osećaj da tu pripadaju. Kada jednom počnu da doprinose, njihove izjave se menjaju sa »vaša crkva« na »moja crkva«. Novi ljudi ne žele da daju samo simboličan doprinos crkvi – oni žele da daju *značajan* do-prinos životu crkve.

To bi značilo da ne želimo da stavimo nove ljude u neke nepostojeće odbore koji zapravo ništa ne rade. Oni treba da budu uključeni tako da osećaju da doprinose misiji crkve. Da biste to ostvarili, treba zajedno da radite na otkrivanju njihovih darova. Održavanje seminara o duhov-nim darovima – bilo kao poseban razred u subotnoj školi ili kao semi-nar tokom vikenda – važno je za nove članove crkve. To će im pomoći da otkriju čime ih je Bog nadario i osposobiće ih da pronađu svoje me-sto u telu u kom će služiti u skladu sa svojim darovima.

Uključenost u službu ne sme da se smatra opcijom. Svi vernici moraju da služe u crkvi u skladu sa svojim darovima. Zato je vrlo važno da posle seminara o duhovnim darovima zaista stavimo nove ljude na pozicije koje zahtevaju njihove darove. Verovatno nećete postaviti novokrštene vernike da budu starešine u crkvi, ali ima mnogo mesta na kojima njihove sposobnosti mogu da se upotrebe. Novokršteni vernici su posebno dobri u aktivnostima evanđeoskog tipa.

Svedočenje

Potencijal novokrštenih vernika za svedočenje je najbolji tokom prve tri godine od njihovog krštenja. U tom periodu oni i dalje imaju mnogo kontakata izvan crkve. Međutim, posle tri godine, većina njihovih prijatelja biće vernici crkve, a prilike za svedočenje počinju da presušuju. Zato je važno da se novi vernici odmah uključe u svedočenje svojim prijateljima.

Novi vernici mogu da pozele da se u njihovom domu organizuju biblijski časovi na koje će pozvati svoje prijatelje. Ne moraju oni sami da ih drže, neka drugi vernici to rade, a novokrštene vernike možemo da pripremamo da kasnije drže biblijske časove drugim posetiocima. Novokršteni vernici treba da budu uključeni i u narednu evanđeosku aktivnost. Ponovno slušanje poruke na sastancima pomoći će im da se još više vežu za crkvu i utemelje u njenim verovanjima, a to će biti i odlična prilika da pozovu svoje prijatelje.

Što se više prijatelja i članova porodice novokrštenog vernika pridruži crkvi, to je verovatnije da će oni sami ostati vernici crkve. Mnogo je lakše zadržati osobu kojoj se cela porodica pridružila crkvi, nego kada joj se pridruži samo muž ili žena. Mnogo je mudrije usmeriti se na osvajanje celih porodica nego na pojedince.

51. subota, 20. decembar 2014.

Vernici u misionom radu

«Nema učenika nad učitelja svog, nego i sasvim kad se izuči, biće kao i učitelj njegov.» (Luka 6,40)

Potrebno je da u misionom radu stvaramo učenike, a ne samo vernike Crkve. Od suštinske je važnosti da se u Crkvi dvadeset prvog veka pojave adventisti nove vrste – adventisti koji su u savršenom skla-

du sa Svetim Duhom i koje je On obdario snagom za ostvarenje Svog zadatka.

Da bi se ostvario ovaj cilj, potrebno je temeljno razumeti zadatak Crkve iz novozavetne perspektive. Da li je glavni cilj Hristovog zadatka za Crkvu stvaranje učenika? U ovoj godini u okviru misionikih stihova smo dobro proučili Isusov Veliki nalog kao osnovu za shvatanje našeg zadatka. Kasnije ćemo proučiti kako kroz poruku tri anđela možemo protumačiti Veliki nalog za poslednje dane.

Danas, rasprave u crkvama otkrivaju zablude u vezi sa mestom i ulogom krštenja u evanđeoskom procesu. Mnogi vernici smatraju da je Veliki nalog pozvati ljude da prihvate Isusa za svog Spasitelja. Među ovim vernicima postoji mišljenje da ne treba brinuti da li će ljudi postati vernici crkve sve dok ih vodimo Hristu. Oni tako odvajaju doktrinu od pripadnosti Crkvi. Smatraju da ljudi mogu postati Hristovi učenici, iako nisu postali vernici Crkve, iako nisu naučeni biblijskim doktrinama.

Ovakvo shvatanje očigledno deluje na naš misioni rad. U prošlosti su adventisti smatrali da biblijski nalog obuhvata oba procesa: dovođenje ljudi Hristu i umnožavanje članstva Crkve. Zbog toga su na našim evangelizacijama uglavnom iznošene doktrine, a nije bilo tradicionalnog evanđeoskog pristupa – da ljudi prvo poveruju u Hrista. Adventistički evanđeoski rad nije zanemario ni propovedanje vere u Hrista. U proteklih nekoliko godina takvo propovedanje su naglašavali mnogi evanđelisti. Međutim, adventističke evangelizacije obično traju duže od onih koje drže drugi evanđelisti, jer smatramo da je potrebno da kao deo evangelizacije iznesemo našu nauku.

Donald McGavran, osnivač pokreta za rast savremene Crkve, razdvojio je krštenje od članstva u crkvi. On tvrdi da je Hristov zadatak obuhvatao, kako on kaže, »stvaranje učenika«, a dodatak tome bilo je »usavršavanje«. »Stvaranje učenika« po njemu znači »dovođenje Hristu«, a »usavršavanje« znači »učenje ljudi kako da žive kao hrišćani«. McGavran je primetio da Crkva stavlja težište na »usavršavanje«, a malo vremena posvećuje »stvaranju učenika«. Zbog toga je pozvao Crkvu da se više posveti »stvaranju učenika« a manje brine o »usavršavanju«.

Namere McGavrana bile su dobre – imao je iskrenu želju da što više ljudi dovede Hristu. Međutim, njegova uska definicija »stvaranja učenika« dovela je do toga da su mnogi prestali da dovode ljude i pokažu im na pravo Isusovo učenje. Umesto toga više su naglašavali da je potrebno ljude navesti da prihvate Hrista. Malo su isticali potrebu za McGavra-

novim »usavršavanjem«. Posledica toga bila je da mnogi hrišćani nisu rasli u Hristu, već su ostali na početnom stepenu razvoja.

Hrišćanska adventistička crkva mora da uđe u dvadeset prvi vek sa većom predanošću svom nedovršenom zadatku propovedanja Radosne vesti celom svetu. Ostvarenje Hristovog zadatka neće doći samo primenom pravilne metodologije za rast crkve. Od najveće važnosti je naše oslanjanje na snagu Svetog Duha da osvedoči i obrati srce. Iako Sveti Duh može da stvori učenike i nepravilnom metodologijom, verujemo da će vernici dobiti veću silu Svetog Duha ako budu primenili metode usklađene sa Hristovim zadatkom.

52. subota, 27. decembar 2014.

Vrhovni vladar svemira

»Ko govore ljudi da je Sin Čovječji?« (Mat. 16,13)

Kada su ugledali vaskrslog Gospoda, učenici su iznenađeno slušali Njegove neverovatne reči: »Dade Mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji!« (Mat. 28,18) On im prilazi tvrdeći da ima svu vlast na Nebu i na zemlji. On sada nema samo ograničenu, već apsolutnu vlast. Isus ovde kaže da je Vrhovni vladar svemira. Ovo je najsnažnija Isusova izjava o vlasti, zapanjujuća, snažna i svemoćna. Isus više nije blag i krotak, već Onaj koji ima vlast.

Na sinajskoj gori se Bog javio Izrailju grmljavinom da bi istakao svoju vlast i moć. Isus sada ponavlja ovaj prizor davanjem naloga Svojoj novozavetnoj Crkvi. Veliki nalog daje Isus koji ima *svu vlast*. Nigde u Svetom pismu Isus nije prikazan na tako autoritativan način kao prilikom davanja Velikog naloga. Već je to dovoljno da ga istakne. Zato ne smemo da ga shvatimo olako. On nije jedna od mnogih zapovesti koje je Isus dao, već je to, u stvari, Isusova zapovest koja obuhvata sve ostale. Zanimljivo je ovaj nalog znači ne slušati Isusa koji je vrhovni Vladar svemira.

Adventisti tvrde da su oni Crkva ostatka koja izvršava Božje zapovesti i ima svedočanstvo Isusovo (Otk. 12,17). Ova smela izjava podrazumeva više od svetkovanja Subote. Ona mora isto tako da znači da smo poslušni Velikom nalogu. Nemoguće je biti Crkva ostatka, vršiti Božje zapovesti, a ne izvršiti Isusovu najvažniju zapovest – Veliki nalog.

Objavivši da jedini ima svu vlast, Isus daje božanski nalog: »*Idite dakle i naučite sve narode...*« (Mat. 28,19) Ova zapovest je neverovatna. Kako je mala grupa od jedanaest siromašnih, iole vernih, sumnjičavih ljudi, ikad mogla da ostvari tako veličanstven plan – od svih naroda da napravi učenike? To se moglo ostvariti jedino snagom svemogućeg Boga.

Ova zapovest je zbunila prve učenike. Kako je moguće stvoriti učenike u svim narodima? A danas, posle dve hiljade godina, ovaj zadatak Crkvi izgleda još teži. Ali zapovest sadržana u ovom tekstu nerazdvojivo je povezana sa svemogućim Isusom. Ona se može ostvariti samo zahvaljujući Njegovoj vlasti. Budući da je Isus vrhovni Vladar svemira, učenici mogu smelo da izađu u svet i objave vest o vaskrslog Hristu i od svih naroda mogu načiniti Njegove učenike.

Temelji ovog zadatka duboko su ukorenjeni u božanskoj prirodi Isusa Hrista kao apsolutnog Gospodara Neba i zemlje. Razlog za hrišćansko delovanje među narodima može se shvatiti samo ako imamo na umu vaskrslog Gospoda koji je pobedio smrt. Sa ovim zadatkom je povezana istinita misao da će taj isti Isus osigurati snagu i sredstva za ostvarenje zadatka koji je poverio učenicima. Zato kao poslednji deo naloga, On obećava da će biti sa njima do svršetka veka (stih 20). Obećanje da će biti sa njima dato je radi naroda koje treba pridobiti. Njime On ne tvrdi samo da će biti s njima bez obzira na sve, već da će biti sa njima u vršenju zadatka. Bruner primećuje:

»U neposrednom kontekstu Isusovo obećanje da će biti sa učenicima upućeno je samo onima koji će druge učiniti učenicima. Ne bi bilo pošteno prema Velikom nalogu iz Mateja da se kaže da je Isusovo posebno obećanje prisutnosti bilo dato svima koji se nazivaju hrišćanima – jer nije bilo dato, kako nekad kažemo, 'bez obzira na sve'. Dato je uslovno – misionarski orijentisanim hrišćanima.«

Učenici nisu morali da pođu u svet tek tako; trebalo je da pođu zato što Hristos ima svaku vlast nad narodima. Zato na izvršenje ovog zadatka ne treba ići bez prisutnosti Onoga koji ima svu vlast. U Velikom nalogu sadržano je obećanje Duha koji se u potpunosti izlio na dan Pedesetnice.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Odgovara: Laslo Galus
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.
Za internu upotrebu